

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

C - 308

Dijous, 7 de maig de 1998

Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. M. CARME VIDAL I XIFRE

Sessió núm. 7, primera reunió

Í N D E X

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1997
(tram. 360-00003/05) (p. 3)

Document de treball intern del Parlament

La transcripció facilitada en aquest document pot contenir formes dubtoses o no transcrites, pendents de consulta amb l'autor o autora del discurs, les quals són marcades mitjançant el signe [#]

SESSIÓ NÚM. 7.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí. En absència de la presidenta, dirigeix el debat el vicepresident, Sr. Bustos i Garrido, acompanyat del secretari, Sr. Portabella i Calvete, i del secretari en funcions, Sr. Ridao i Martín. Assisteixen a la Mesa els lletrats Sr. de Alfonso i Pinazo i Sr. Santaló i Burrull.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Argilés i Serres, Sra. Bruguera i Bellmunt, Sr. Escudé i Pladel·lorens, Sr. Espadaler i Parcerisas, Sra. Neras i Plaja, Sra. Pallé i Torres i Sr. Rigol i Roig, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Geli i Fàbrega i Sr. Sans i Pairutó, pel G. Socialista; Sr. Aige i Sánchez, Sra. Montserrat Culleré, Sra. Nadal i Aymerich i Sr. Vilardaga González, pel G. P. Popular, i Sra. Tolosana i Cidón, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt del Síndic, Sr. Enric Ricard Bartlett i Castellà; de l'adjunt per a la defensa dels drets dels infants, Sr. Jordi Cots i Moner; del cap de Gabinet, Sr. Xavier Bover i Font; de les assessores Sra. M. Josep Juan-Torres i Carceller, Sra. Neus París i Domènech, Sra. M. Dolors Rovira i Corcoy i Sra. Alexandra Solà i Massanell, i de l'administratiu Sr. Antoni Manchón i Farreras.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1997. Tram. 360-00003/05. Sr. Síndic de Greuges, de la institució del Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe (BOPC, 266).

El vicepresident

Comença la sessió.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1997 (tram. 360-00003/05)

Tots els diputats han rebut l'ordre del dia i la proposta de tractar l'Informe anual de 1997 de l'illustre síndic de Greuges. En tot cas, donaré lectura a la proposta per tractar avui i demà. Avui es podria dedicar al comentari general de l'activitat de la institució durant l'any 1997, a la qual es fa referència en les primeres pàgines de l'Informe, 21496 a 21499; a la secció 10, la consulta diària, pàgines 21746 a 21749, i a la seva tercera part, dedicada a annexos estadístics, pàgines 21755 a 21830. Durant aquesta mateixa sessió d'avui podríem abordar també el comentari de les dues seccions, la secció administració general –els capítols de la qual són: el primer, procediment administratiu, funció pública; prestacions de caràcter personal; immigració; seguretat ciutadana– i la secció tributària –pàgines 21580 a 21598. I demà faríem el conjunt de la resta de l'Informe.

En tot cas, en nom de la Comissió vull traslladar el desig que la nostra presidenta, la illustre diputada senyora Carme Vidal i Xifre, al més aviat possible i de manera definitiva es recuperi, i per tant la nostra voluntat que estigui molt aviat, esperem, entre nosaltres.

Donar la benvinguda a l'illustre síndic de Greuges –benvingut, síndic–; una salutació també als seus col·laboradors, els adjunts, el senyor Enric Bartlett i senyor Jordi Cots; altres membres, també, que l'acompanyen, el senyor Xavier Bover i Font, la senyora Maria Josep Juan-Torres, Neus París i Domènech, la senyora Maria Dolors Rovira i Corcoy, la senyora Alexandra Solà i Massanell i el senyor Antoni Manchón i Farreras. Benvinguts tots a la Comissió del Síndic.

En tot cas, farem la Comissió com ja és tradicional: faria la seva exposició l'illustre senyor síndic; després parlarien els grups; faríem el recés per preparar per part del síndic les seves respostes, i, en tot cas, després faríem un segon torn.

Bon dia, i té vostè la paraula, senyor síndic.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Illustre senyor president, il·lustres membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, comparec davant d'aquesta Comissió per informar de l'actuació del Síndic de Greuges durant l'exercici de 1997. Aquesta compareixença és la primera, als efectes de presentació de l'Informe, d'aquest segon mandat amb què el Parlament m'ha honorat. Vull aprofitar per agrair-los la confiança que vostès, membres d'aquesta Comissió, m'han fet en proposar-me al plenari com a candidat.

Per donar-los compte d'aquesta actuació del 97, començaré per referir-me als nostres objectius preferents en començar l'any. Aquests objectius no havien variat en relació amb els del 1996: continuaven essent d'intentar donar la resposta més àgil i eficaç possible a les demandes que ens formulen els ciutadans; fer-nos més presents en la nostra societat, i finalment, contribuir a evitar les causes que generen les queixes concretes, és a dir, reforçar una tasca preventiva.

L'Informe que ara presentem, i que vaig lliurar al president del Parlament el passat dia 6 de març, té la finalitat d'exposar el grau de compliment de tots els objectius que hem detallat, però molt especialment de permetre complir el darrer dels esmentats, això és: prevenir, evitar la producció de greuges futurs.

Si de conformitat amb el mandat de l'article 30 de la Llei del Síndic de Greuges l'Informe va adreçat al Parlament, amb l'Informe pretenem col·laborar en la tasca del Parlament i dels seus membres tant en l'exercici de la potestat legislativa com en l'impuls i control de l'acció de govern. L'Informe no és només una memòria de les activitats realitzades amb més o menys èxit per nosaltres, tot i que també és això.

La nostra tasca, la tasca del Síndic, però, és una tasca de col·laboració, no de substitució. L'eficàcia de l'Informe, per tant, dependrà en bona mesura de les iniciatives que vostès, senyores diputades i senyors diputats, considerin oportú prendre.

Per fer possible aquestes finalitats, com cada any, hem introduït alguns canvis en l'exposició que oferim, sense alterar, però, que les consideracions del Síndic tenen una base empírica: les queixes dels ciutadans de Catalunya.

No repetiré allò que ja tenen escrit en el *Bulletí* del Parlament de 20 de març, que publica l'Informe, sobre la seva estructura, d'altra banda bàsicament continuïsta en relació amb els darrers exercicis, atesa la valoració d'utilitat que vostès n'efectuaren. Permetin-me que remarqui, però, que, atesa la petició de diversos grups parlamentaris en la compareixença de l'any passat que recuperéssim l'anomenat «llibre segon», enguany l'hem redactat novament.

El llibre segon, que en definitiva dóna compte del punt sobre el qual, com a síndic de Greuges, els demano una especial atenció, l'hem dedicat enguany a l'exclusió social. No m'allargaré ara ni sobre els motius d'aquesta tria de dedicar-lo a les persones que queden al marge de la nostra societat, ni sobre les conclusions de les nostres reflexions, atès que, d'acord amb l'ordre del dia, s'escau que hi dediquem la reunió de demà; amb el permís de la presidència, demà, doncs, en parlarem.

En tot cas, sí que vull dir-los que desitgem que els canvis introduïts en aquesta nova edició de l'Informe contribueixin, com hem pretès, a assolir millor els objectius per als quals som obligats a elaborar-lo i que, en definitiva, sigui útil per a tots vostès.

El nombre d'expedients iniciats l'any 97 és de 3.845, 53 dels quals van ser a iniciativa de la institució, anomenats «actuacions d'ofici»; 1.833 han estat conseqüència d'haver rebut una queixa per escrit, i finalment, 1.959 es resolgueren al moment de plantejar-se, bé personalment a l'oficina de la institució, bé per telèfon, mitjançant una orientació o una gestió immediata en el que denominem Servei d'Informació al Ciutadà.

A més d'aquestes consultes, en el Servei d'Informació al Ciutadà se'n van atendre 1.173 més, que finalitzaren amb l'orientació que el ciutadà podia presentar una queixa per escrit.

Atès que el nombre d'expedients iniciats l'any 1996 va ser de 3.360, l'increment de 1997, en què hem arribat a 3.845, ha estat de 485, que equival a un 14% i que es reparteix en un increment de 7 actuacions d'ofici, 299 queixes rebudes per escrit i 179 gestions immediates.

El percentatge d'acceptació de les consideracions del Síndic se situa, el 31 de desembre, en el 71%. Aquest percentatge, el 30 d'abril d'enguany, és del 74%. Això és així perquè s'ha rebut una part de les respostes de les administracions a les consideracions efectuades els darrers mesos de l'any passat, pendents de resposta el 31 de desembre.

En l'annex estadístic número 5 es troba informació més detallada del grau d'acceptació de les nostres consideracions entre les administracions que n'han estat destinatàries.

En l'Informe de 1996 dèiem que el nombre d'actuacions dels darreres quatre anys havia estat força estable, amb una mitjana de 2.549 expedients l'any. El 1997, amb 3.845 expedients, podem dir que, com el 1996, hi ha una tendència a l'alça en la demanda d'intervenció que els ciutadans adrecen al Síndic. Els he de dir també que no em preocuparia excessivament que aquest increment no es donés; penso que la confiança en una institució no es mesura només per l'augment de la de-

manda dels seus serveis. Entenc que allò més important no és el nombre de queixes que rebem, sinó, en primer lloc, que tothom que pugui necessitar el Síndic, d'acord amb el mandat que aquest ha rebut, tingui coneixement de la seva existència, ja sigui directament o a través de tercers, com ara treballadors socials, organitzacions de consumidors, oficines d'informació administrativa, etcètera, i en segon lloc, que la resposta que el ciutadà rebí del Síndic sigui eficaç.

Les actuacions d'aquest servei d'oficina del Síndic, el Servei d'Informació al Ciutadà, s'exposen sota el títol «La consulta diària». El desglossament per orientacions donades per la matèria de les consultes plantejades i per les administracions afectades es detalla en els annexos estadístics 1, 3 i 4, respectivament.

Al Servei d'Informació al Ciutadà rebem consultes sobre assumptes de competència del Síndic i d'altres en els quals no ho som. En ocasions se'ns planteja la insatisfacció gairebé desesperada del ciutadà víctima d'un greuge, greuge que el Síndic de Greuges no pot esmenar, sense que el ciutadà ho pugui entendre.

Així, per exemple, supòsits on se'ns exposa que es perd l'habitatge adquirit per l'exercici per un tercer de l'acció hipotecària prevista a l'article 131 de la Llei hipotecària, per rescabalar-se d'uns deutes del venedor que gravaven l'habitatge i que aquest no havia advertit, ni el comprador esbrinat que existien. És una situació injusta per a l'adquirent de bona fe, és un greuge; i recordar que els juristes romans ja deien que el dret no protegeix els que no són prou diligents. Això no tranquil·litza a qui els parla o el membre de la seva oficina, que ha de dir al ciutadà que ha vingut a demanar ajut al Síndic: «Vostè pot interposar una acció civil declarativa, però el Síndic no hi pot fer res.»

Fa ja temps que venim insistint en la necessitat de divulgar més i millor entre els ciutadans les regles bàsiques de la contractació de béns immobles, les implicacions de signar una lletra de canvi o de prestar un aval; això no costaria tant, i probablement evitaríem injustícies i patiments. Però, més enllà d'això: «No hi puc fer res», he de dir-los: «El meu mandat no em permet intervenir en aquest cas.»

Afortunadament, al Servei d'Informació al Ciutadà també tenim ocasió de donar orientacions efectives. A tall d'exemple, a l'Informe descrivim el cas d'una família sense recursos econòmics per atendre les necessitats bàsiques i amb perill de ser desnonada del seu habitatge, que, mercès a l'orientació facilitada per nosaltres, va demanar i obtenir l'ajut econòmic no contributiu de l'Inem per a més grans de cinquanta-dos anys.

No pretenc abordar les qüestions tractades en els capítols de consum o de pensions i treball de l'Informe, ens toca fer-ho demà; però entenc que el comentari d'aquests casos concrets facilita la comprensió del que fem al Servei d'Informació al Ciutadà.

A finals de 1996 vaig iniciar a Girona, amb caràcter de prova pilot, el meu trasllat i el d'una part de l'oficina durant un dia a una ciutat per entrevistar-nos amb les persones que ho havien demanat o que s'hi presentessin sense haver concertat prèviament la visita. L'expe-

riència es va repetir a Lleida el febrer del 97, i a Tarragona el mes de juny del 97. Es va atendre des d'un màxim de cinquanta consultes a Girona fins a unes quinze a Tarragona, de les quals es van derivar trenta-dues queixes a Girona, tretze a Lleida i set a Tarragona.

Després de valorar aquestes tres experiències, podem dir que aquesta activitat, sense una continuïtat periòdica, té l'efecte, bàsicament, de contribuir a divulgar l'existència i finalitat de la institució, i és per això que tinc la intenció d'efectuar un desplaçament d'aquestes característiques aproximadament cada mes i mig. En aquest sentit, el passat dia 27 d'abril vaig ser a la capital del Bages, a Manresa, on vam atendre unes vint-i-cinc visites.

En alguna ocasió se m'ha plantejat dur a terme una descentralització més efectiva, la qual cosa hauria d'anar possiblement en la línia d'obrir oficines del Síndic, a més de la seva seu actual a la capital del país. Atesa la configuració de la institució com a unipersonal, aquesta o aquestes oficines podrien tenir un caràcter de recepció de queixes i de prestació del Servei d'Informació al Ciutadà. Sàpiguen que personalment no m'oposo a aquesta possibilitat, però caldria definir on s'obren i el seu caràcter permanent o no, un cop el Parlament hagués considerat desitjable i convenient la seva obertura; caldria escatir quins costos té tot això i si, ateses les prioritats de la despesa pública, estem en disposició d'assumir-los.

És cert que una oficina, per exemple, a Tortosa aproxima el Síndic de Greuges al Baix Ebre, però amb les facilitats de comunicació que les tecnologies actuals ens ofereixen, potser no és tan imprescindible. Penso que, pel que fa a la major proximitat de la institució, les facilitats donades per a la consulta telefònica a través del Servei d'Informació al Ciutadà, la possibilitat d'enviar les queixes per correu i per fax, fan que el Síndic de Greuges sigui una institució accessible, encara que això pugui millorar. I, en tot cas, estic obert a parlar-ne amb tots vostès.

El resum de l'Informe i el fulletó divulgatiu. La publicació que amb el títol de «Resum de l'Informe» es va elaborar per primera vegada el 1996 en relació amb l'Informe del 95, i que n'intenta una selecció en els aspectes essencials del contingut, i també una exposició abreujada, es va editar novament el 97 en relació amb l'informe del 96, i properament apareixerà la corresponent a l'Informe del 97.

L'any 1997 es va editar també, com saben, un nou fulletó divulgatiu de la institució.

El 7 de maig de 1997, avui exactament fa un any, amb la prèvia conformitat d'aquesta Comissió, vaig nomenar el senyor Jordi Cots, que ens acompanya, adjunt al Síndic, amb l'encàrrec específic de la defensa dels drets dels infants. La seva designació pretenia reforçar i intensificar el treball que ja duia a terme la nostra institució en relació amb els infants.

Penso que hem treballat i estem treballant en aquesta línia i que els seus fruits, en especial la potenciació de les actuacions d'ofici, es veuran en finalitzar enguany; per tant, en l'Informe de 1998.

La reorganització de l'oficina del Síndic arran de la incorporació del nou adjunt va consistir a encomanar-li immediatament la responsabilitat d'impulsar les actuacions en matèria d'infància en situació de risc social. Posteriorment, i des de primers de juliol, se li va encarregar d'impulsar les actuacions, per pròpia iniciativa, de la institució o derivades de les queixes rebudes des d'aquell moment en matèria d'ensenyament, llevat de les relatives als temes de funció pública.

Val a dir que el capítol d'ensenyament no universitari de l'Informe que avui els presento es basa en les actuacions iniciades en el primer semestre de l'any, i que s'han continuat d'acord amb la distribució de funcions preexistents.

Aquest any, senyores i senyors diputats, commemorem el cinquantenari de la Declaració universal de drets humans, adoptada i proclamada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 10 de desembre de 1948. Aquesta commemoració no és una celebració, en la mesura que durant aquests anys moltes vegades, i també en el nostre país, han estat vulnerats els drets que proclama. Amb tot, la proclamació d'un ideal comú a assolir per a tots els pobles i nacions, la realització efectiva del qual suposaria una transformació radical del món en què vivim, des de l'òptica del reconeixement de la dignitat humana, no ens pot deixar indiferents. És per això, i perquè la Declaració és útil i és actual, que ens ha semblat oportú citar alguns dels seus preceptes en el començament d'alguns dels capítols del nostre Informe.

Convençuts de la importància de la commemoració, vam decidir de participar en la Comissió Catalana per al 50è Aniversari de la Declaració Universal de Drets Humans, que es va constituir el mes de setembre de 1997, tot trencant per una vegada la norma no escrita de la institució de no participar en comissions, plataformes o organitzacions, qualsevol que sigui la seva forma jurídica.

En el marc de la Comissió abans esmentada, intentem col·laborar en la difusió i en una més efectiva aplicació de la Declaració universal de drets humans i del sistema convencional que la desenvolupa.

En la tasca de difondre i preservar els drets humans hem tingut una gran col·laboració amb els altres *ombudsmen*. Certament, en aquest camp no estem sols, i en aquest sentit hem procurat incrementar la col·laboració amb altres institucions, i en especial en l'àmbit dels *ombudsmen*. En l'annex número 7 trobaran una referència a les relacions institucionals dins de les àrees estatal, catalana i internacional.

Si en l'àmbit català destaquem la col·laboració i bona entesa amb els síndics de les universitats de Catalunya pel que fa a les relacions dins de l'àmbit internacional, durant l'any 1997 s'ha de destacar, per sobre de totes, les primeres Jornades d'*ombudsmen* regionals de la Unió Europea i amb el Defensor del Poble de la Unió Europea, organitzades, com saben, pel Síndic de Greuges de Catalunya i celebrades a Barcelona el passat mes d'octubre. En l'annex número 9 de l'Informe tenen un resum d'aquestes Jornades, en alguns dels actes de les quals alguns de vostès, senyores i senyors diputats, van participar.

Ultra l'anàlisi de la participació de les regions –i utilitzo la terminologia comunitària–, de les seves institucions legislatives i de govern, en el desenvolupament de la legislació comunitària i en el seu control i el paper que hi han de jugar els *ombudsmen* regionals, més enllà dels mecanismes de col·laboració entre aquestes institucions i les institucions homòlogues de la Unió, penso que les Jornades van contribuir a augmentar el coneixement de Catalunya entre un nombre considerable d'institucions europees.

Aquest contribuir a donar a conèixer Catalunya també ha tingut lloc en els contactes amb altres institucions de garantia; així, per exemple, les del Quebec, de Lituània, de Renània nord - Westfàlia, la Comissió de Peticions del Parlament de la qual, precisament, visitarà aquest Parlament el proper dilluns, a suggeriment nostre.

En l'àmbit estatal hem mantingut la col·laboració amb els nostres col·legues de les comunitats autònomes on aquesta institució existeix i amb el Defensor del Poble estatal.

La recent intervenció d'aquesta institució constitucional en relació amb la Llei 1/1998, de política lingüística, crec que requereix algun comentari meu relatiu a les relacions entre ambdues institucions, Defensor i Síndic, malgrat haver-se produït fora del període objecte de l'Informe que els presento.

La Llei orgànica 3/1981, de 6 d'abril, del Defensor del Poble, atribueix a aquest competència per supervisar per ell mateix l'activitat de totes les administracions públiques de l'Estat, i, en conseqüència, també les de la comunitat autònoma. És per això que es produeix un supòsit de concurrència entre el Defensor del Poble i el Síndic de Greuges de missió institucional, la defensa dels drets i les llibertats, i també de competències, és a dir, la possibilitat de supervisar l'Administració catalana. Això no obstant, aquesta concurrència no suposa ni l'establiment d'una relació de subordinació entre ambdues institucions ni l'assumpció pel Síndic del caràcter de delegat del Defensor a Catalunya.

D'altra banda, la mateixa Constitució atribueix al Defensor del Poble legitimitació per interposar el recurs d'inconstitucionalitat, sense excloure d'aquesta possibilitat les lleis aprovades pels parlaments dels quals, a diferència de les Corts Generals, no n'és comissionat. El Síndic de Greuges no té aquesta legitimitació.

Un cop aprovada la Llei de política lingüística pel Parlament de Catalunya, i en exercici de la meua missió institucional com a Síndic de Greuges, vaig analitzar el seu text, tot arribant a la conclusió que l'esmentada Llei no vulnerava els drets compresos en el títol primer de la Constitució, als quals remet l'article 8 de l'Estatut d'autonomia.

Una vegada vaig arribar a aquesta conclusió, el 15 de gener d'enguany em vaig posar en comunicació amb el Defensor del Poble i li vaig fer arribar per escrit les meves consideracions en aquest sentit. D'aquestes consideracions, que, com poden veure, són anteriors que se li demanés formalment que interposés recurs d'inconstitucionalitat, vaig fer-n'hi esment en diverses ocasions,

posteriorment, tot esperant conèixer la seva valoració sobre la interposició del recurs.

El dia 2 d'abril el Defensor del Poble em va informar que, a la vista dels informes que havia requerit a tres destacats juristes, havia decidit exercir la legitimitació d'interposar el recurs. El mateix dia 2 d'abril vaig prendre la iniciativa de demanar-li per escrit i raonadament que reconsiderés aquella decisió. Vaig prendre aquest determini perquè en la decisió del Defensor el que es posava en qüestió era si una llei del Parlament de Catalunya vulnerava els drets dels ciutadans d'aquest país, i vaig considerar que, més enllà de l'habilitació que l'ordenament jurídic vigent atorga al Defensor, aquest no havia de prendre una decisió definitiva sense escoltar el parer de qui té encarregat defensar els drets i les llibertats dels ciutadans de Catalunya, parer que no se m'havia demanat fins aleshores.

El Defensor va informar-me que, en atenció a la petició que li havia formulat, suspenia la seva decisió fins a analitzar el dictamen que encarregaria a un dels més prestigiosos constitucionalistes per ser elaborat en el termini que li restava per decidir, amb el desig que unes noves consideracions jurídiques, si n'hi havia, el guiesin abans d'adoptar la seva decisió definitiva, que en tot cas solament es guiaria –com naturalment així ha de ser– per la seva consciència i el jurament de complir i fer complir la Constitució.

Com vostès també saben, el 8 d'abril, el Defensor, a la vista d'unes noves consideracions jurídiques, va decidir no interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de política lingüística. El mateix matí em va comunicar telefònicament aquesta resolució. En la mateixa resolució, el Defensor va fer un seguit de recomanacions que la Mesa del Parlament, en sessió del 14 d'abril, va acordar traslladar als grups parlamentaris, i que, en conseqüència, també tots vostès coneixen.

La meua oficina va fer pública el dia 8 d'abril una nota de premsa en què s'assenyalava que jo valorava positivament la decisió del Defensor de no recórrer d'inconstitucionalitat la Llei de política lingüística.

En relació amb les consideracions efectuades pel Defensor, de les quals em va fer arribar una còpia el dia 8 d'abril, uns dies després en vaig acusar recepció i vaig fer algunes consideracions, entre les quals les que, substancialment, tot seguit reproduiré.

Admesa la constitucionalitat de la Llei, als efectes de la missió institucional que com a *ombudsman* tinc encomanada, de defensa dels drets fonamentals i de les llibertats públiques dels ciutadans, entenc que no m'he de pronunciar sobre la necessitat, l'eficàcia, la perfecció tècnica o l'oportunitat de la Llei, qüestions, totes aquestes, que pertocava valorar al Parlament.

En relació amb la manifestació que aquella manifestació constitucional seguirà amb particular interès el desenvolupament normatiu i l'aplicació de la Llei per tal de comprovar si la interpretació que es faci dels seus preceptes és constitucionalment correcta, missió que el Defensor del Poble i el Síndic de Greuges sempre han de complir, vaig comentar-li les possibilitats de colla-

boració entre ambdues institucions, previstes convencionalment.

La col·laboració és possible pel que fa a les queixes presentades directament pels ciutadans a una sola de les institucions, i, d'acord amb l'esperit del conveni citat, entenc que en les actuacions d'ofici del Defensor a Catalunya la participació del Síndic és en tot cas necessària, tal com els vaig comentar a vostès, senyors diputats i senyores diputades, en la compareixença del darrer any, en referir-me a les visites als centres penitenciaris de Catalunya.

Penso que l'actuació del Síndic sempre ha estat decidida en defensa dels drets dels ciutadans que es puguin veure menystinguts per utilitzar una de les llengües cooficials, català –llengua pròpia– o castellà –llengua oficial de l'Estat–, i així ho acrediten els informes que hem presentat en aquest Parlament. Si ho consideren oportú, demà, en abordar les qüestions de normalització lingüística, podem parlar amb més detall de la nostra actuació en l'àmbit dels drets lingüístics dels ciutadans.

Tot seguit, senyores diputades i senyors diputats, em referiré a les consideracions efectuades a les seccions primera –administració general– i tercera –tributària– de l'Informe. Primer parlaré, faré uns comentaris sobre administració general i drets dels ciutadans en el procediment.

En la secció primera, administració general, sota el títol de «Drets dels ciutadans en el procediment», s'inclouen les actuacions relatives a les relacions entre els ciutadans i les administracions quan poden implicar un incompliment de les normes que regulen el procediment. Des d'un punt de vista quantitatiu, aquest és el primer concepte pel qual rebem queixes.

Per regla general, aquelles queixes que denuncien la manca de resposta a les sol·licituds i recursos plantejats pels ciutadans s'han solucionat després de la intervenció del Síndic, qualsevulla que fos l'Administració afectada.

Com cada any, en l'àmbit dels procediments sancionadors es destaquen les queixes rebudes en matèria de trànsit i seguretat viària, que segueixen afectant bàsicament la forma i el contingut de les notificacions. En aquests casos, quan s'ha detectat que, efectivament, s'havia produït un error en la notificació, ens hem adreçat a l'Administració corresponent, i aquesta, normalment una administració municipal, ha procedit a anul·lar l'expedient.

L'actuació sancionadora en matèria de trànsit té la finalitat de responsabilitzar, per via coercitiva, el ciutadà infractor. Atès que les irregularitats que l'Administració comet en tramitar les denúncies porten a la seva posterior ineficàcia, quan des del Síndic reclamem una actuació acurada en els procediments sancionadors pretenem garantir els drets dels ciutadans presumptament infractors, però alhora impedir la impunitat de conductes contràries a la seguretat vial per errades formals en la tramitació de les denúncies.

També hem tingut ocasió de pronunciar-nos en relació amb la situació jurídica del denunciador en els procedi-

ments sancionadors administratius. La manca de resposta de l'Administració davant les denúncies presentades pels ciutadans fa que aquests adrecin les seves peticions al Síndic de Greuges per tal de reclamar una actuació de l'Administració, entenent que la manca de resposta implica inactivitat. En alguns casos, hem suggerit una interpretació àmplia del concepte d'«interessat», i en altres hem instat l'Administració a informar el denunciador d'algunes de les actuacions practicades a partir de la denúncia, com ara si s'ha imposat o no una sanció.

En l'Informe de l'any 1996 ens vam referir al problema plantejat pel retard en el pagament de les subvencions; aquest any, les queixes en matèria de subvencions s'han referit als retards de la tramitació.

Davant el retard en la tramitació de la subvenció, per causes, en principi, no imputables al beneficiari de l'ajut, hem hagut de demanar a l'Administració que agilités la tramitació d'aquests expedients.

La Resolució 319 del Parlament de Catalunya, sobre l'abonament de les subvencions de la Generalitat dins els tres mesos següents a la data d'atorgament, assenyalava que cal adoptar les mesures perquè es pugui complir aquest termini, i, en cas contrari, que es paguin interessos per la demora. Aquesta Resolució parlamentària, que va tenir origen en aquesta Comissió, exemplifica la relació de col·laboració entre el Síndic i el Parlament, del qual és comissionat, en subministrar-li una informació que la cambra legislativa utilitza en la seva tasca de control de l'executiu.

Contractació administrativa i expropiació. Sota la denominació de «contractació administrativa» s'engloben les nostres actuacions que fan referència, principalment, a queixes presentades pels ciutadans en relació amb els contractes atorgats amb els diferents departaments i organismes de la Generalitat i amb els ens locals de Catalunya, i amb les concessions de domini públic. Es tracta de qüestions que, en general, pressuposen l'existència d'una relació bilateral entre l'Administració i l'administrat.

Entre els casos que comentem destaca el relatiu a la nostra intervenció en el conflicte plantejat entre el Consell Comarcal del Vallès Occidental i l'Ajuntament de Sabadell, per una part, i l'empresa titular de l'abocador de deixalles de Collcardús, de Vacarisses, per l'altra. Aquest cas ens serveix per plantejar les possibilitats i les limitacions, alhora, de la intervenció del Síndic. No ens va ser possible determinar el preu exacte a pagar per tona de residu tractat, tal com se'ns demanava. En canvi, les conclusions a les quals vam arribar en relació amb la discutida relació jurídica entre les parts, la seva durada i els seus efectes, que vam incloure en una proposta de conciliació, han ajudat significativament, segons les mateixes parts en conflicte, a canalitzar la seva solució.

Funció pública. Com en informes anteriors, l'apartat relatiu a la funció pública es caracteritza per la diversitat de qüestions plantejades en les diferents queixes.

En els punts a destacar hem assenyalat que sovint hem trobat a faltar que els òrgans qualificadors en els processos selectius concretessin els mèrits fixats en les bases de les convocatòries amb caràcter previ a efectuar la valoració individualitzada dels diversos aspirants.

En relació amb els drets de contingut econòmic dels funcionaris, en l'Informe expressem la nostra satisfacció pel reconeixement, finalment, i en els termes que havíem demanat, de les quantitats econòmiques que corresponien a un col·lectiu de funcionaris que no van ser inclosos, per error, en el catàleg dels llocs de treball de la Generalitat el 1988.

Igualment, comentem el cas de la reclamació formulada pels funcionaris monitors del Servei d'Extensió Agrària, que presten servei com a funcionaris transferits a l'Administració de la Generalitat. Aquest cas també ens serveix per exemplificar el rol que el síndic de Greuges pot jugar en la solució d'un conflicte; en aquest cas, un conflicte sobre el qual ja s'havien pronunciat el Govern, els tribunals i el mateix Parlament. Efectivament, ens felicitem que aquest Parlament hagi decidit, mitjançant la Llei d'acompanyament a la Llei de pressupostos de 1998, equiparar retributivament aquest col·lectiu amb els mestres de taller, tal com havíem recomanat al conseller de la Presidència, en tant que conseller responsable en l'àmbit de la funció pública.

Prestacions personals. En l'àmbit de les prestacions personals, la pràctica totalitat de les queixes rebudes es referien a la prestació social substitutòria, i es constata una disminució de les qüestions relatives al servei militar, de les quals només han estat presentades dues, que no exposaven cap problema d'abast general. Aquesta matèria, en tant que pertany a una competència de l'Administració de l'Estat, ha comportat que les queixes rebudes a la institució hagin estat traslladades al Defensor del Poble.

Si en els informes anteriors parlàvem de la demora del subministrament dels vals de vestuari, durant aquest exercici ens hem vist obligats a tractar la denegació en els pagaments de les prestacions de vestuari. En uns casos aquesta denegació s'ajustava a la normativa vigent; en d'altres no era així, sinó que s'aplicava retroactivament l'Ordre de 26 de juliol de 1996, que estableix que les prestacions de vestuari, després de la seva entrada en vigor, es lliuraran als objectors només en els casos que sigui necessari per a l'activitat que desenvolupin. Per raons de contenció pressupostària s'ha reduït el plantejament preexistent de reconeixement general.

Atesa la problemàtica plantejada en les queixes que es reben, valorem positivament que la Proposició de Llei de l'objecte de consciència i prestació social, presa en consideració pel Congrés de Diputats el mes de novembre de 1996, ara en tràmit en el Senat, defineixi clarament la situació de disponibilitat dels objectors, transcorreguda la qual sense haver rebut cap notificació d'incorporació, l'objector passa a la situació de reserva.

Immigració. El 1997 s'han efectuat, com els anys anteriors, actuacions en l'àmbit dels drets i de les llibertats dels ciutadans estrangers a Catalunya. La gran

major part de les actuacions han estat referides a ciutadans no comunitaris, la qual cosa té la seva justificació en l'aproximació de drets que s'ha efectuat entre els ciutadans comunitaris i els nacionals pel Tractat de la Unió Europea de 7 de febrer de 1992.

En bona part de les actuacions que s'han dut a terme en aquesta matèria s'ha estat en contacte amb organitzacions de suport als immigrants, amb les quals també s'ha procurat col·laborar en la participació de jornades, taules rodones i conferències, la relació de les quals es troba en l'annex número 6 d'aquest Informe, relatiu a les activitats institucionals.

Les queixes relatives a qüestions de control de fluxos migratoris han estat tramitades en coordinació amb el Defensor del Poble, en tant que és la institució competent per investigar els assumptes competència de l'Administració de l'Estat. En la majoria dels casos hem remès la queixa al Defensor del Poble, amb unes consideracions sobre el seu objecte, i en altres, per raons d'urgència, es va considerar convenient posar els fets en coneixement de la Delegació del Govern de l'Estat, que va decidir revisar la seva actuació.

En l'Informe, arran de les actuacions en les quals hem intervingut, trobaran uns breus comentaris sobre el sistema d'informació Schengen, la concessió de visats, els contingents, el tràfic d'immigrants, la targeta d'estranger, la caducitat del permís de residència i les mesures sancionadores.

Les actuacions relatives a la integració social dels immigrants que afecten l'Administració de la Generalitat o l'Administració local de Catalunya –així, per exemple, en matèria d'accés a l'habitatge o l'ensenyament– han estat realitzades per nosaltres directament. Aquestes actuacions ens permeten afirmar que la integració social dels immigrants en la nostra societat només és possible des del respecte recíproc a l'altre i als seus drets.

El sentiment de sentir-se acollit en una societat que ha estat escollida per la majoria dels immigrants per treballar-hi i viure-hi per sempre, fet que comportarà normalment l'assentament de les generacions futures d'aquests primers immigrants, ha d'implicar un sistema de previsió. Cal estar preparats, però no pas per enfrontar-nos a una amenaça, posant barreres i dificultats al desenvolupament d'aquestes persones, sinó per posar en marxa dispositius que facilitin la integració a la vida social d'aquells que han triat el nostre país per residir-hi.

La integració social dels immigrants ha de comportar facilitat d'accés en els serveis i prestacions, en idèntiques condicions que les previstes per a la resta de ciutadans i amb les mateixes obligacions i contraprestacions.

Algunes disfuncions en l'aplicació de la política de control de fluxos migratoris poden esmenar-se, en la nostra opinió, amb alguns canvis normatius i amb algunes modificacions organitzatives. Així es podria corregir la demora en la concessió de visats, que és, en gran part, la causant dels endarreriments en la tramitació del procediment per obtenir el permís de residència. Igualment, es podrien fer desaparèixer les incongruències de

la política de contingents, que molt sovint s'utilitza per regularitzar la situació dels immigrants que ja es troben en el nostre país sense el pertinent permís de treball, per exemple, mitjançant l'articulació de permisos temporals per tal de buscar feina.

Ara bé, si es vol fer possible la integració social, sembla que les possibilitats derivades de l'actual marc jurídic han tocat sostre. Si es vol anar més enllà en el camí de la integració social, caldrà considerar la reforma de la Llei orgànica d'estrangeria i de determinades lleis sectorials. Alguna modificació organitzativa, com ara la creació d'un òrgan que agrupés la major part de les responsabilitats de l'Administració de l'Estat en l'àmbit de la immigració, amb una perspectiva més integradora que policial, podria ajudar també a millorar la resposta a aquest repte. Sembla que la possible creació per part del Govern central d'una Secretaria d'Estat per a Immigració va en aquesta línia.

Integració social no vol dir assimilació o eliminació de les diferències culturals, religioses i ètniques, pròpies dels països d'origen dels immigrants, sinó que implica posar l'accent en el respecte i el reconeixement d'aquestes diferències, que s'incorporen com un actiu més dintre de la nostra pròpia cultura.

Tanmateix, tenint en compte el paper o funció que ha de jugar la societat d'acollida, hem de dir que cal esperar el mateix dels immigrants. Amb això ens volem referir al fet que els immigrants també han de fer un esforç per participar en la vida social del país, territori, municipi en què s'integren, amb les mateixes obligacions que els nacionals, sense que els elements culturals o religiosos interfereixin fins a dificultar el desenvolupament dels elements bàsics del sistema propi de convivència de Catalunya.

La immigració no ha de ser, per tant, una immigració conqueridora. Problemes com, per exemple, els suscitats en relació amb el desacord d'un pare en l'aplicació a les seves filles d'un currículum educatiu en l'àmbit de l'ensenyament escolar, al·legant motius de creences religioses, s'han de preveure i afrontar pels poders públics.

En aquest sentit, mesures divulgatives, pedagògiques, com les adoptades per una fundació dedicada a la integració i a la defensa dels drets dels immigrants, d'apropar l'escola del país als pares d'una altra cultura d'origen, mitjançant visites, vídeos, etcètera, ens semblen una via adequada i que s'hauria d'aprofundir.

La integració dels nens i les nenes immigrades en el sistema educatiu català, la comentem especialment en la secció d'ensenyament i cultura, capítol d'ensenyament, apartat 6, a la qual ens referirem demà.

Per acabar el comentari sobre la immigració, vull recordar que també es troben en l'Informe dues referències més: una primera, relativa a la possibilitat que els immigrants no comunitaris residents legalment en el territori espanyol tinguin dret a vot en les eleccions locals; la segona, relativa a la importància d'evitar la creació d'un mercat laboral en unes condicions de treball d'explotació, en unes condicions per sota dels estàndards mínims dels convenis vigents.

Seguretat ciutadana. Em referiré tot seguit a l'actuació de les forces de seguretat de l'Estat, i novament repetiré gairebé literalment algunes de les afirmacions que han trobat en l'Informe. Les queixes que plantegen els ciutadans sobre les forces de seguretat continuen denunciant una actitud prepotent d'alguns dels seus membres, principalment en ocasió d'identificacions i de detencions; vull remarcar el terme «alguns»: no es tracta d'un comportament ni generalitzat ni freqüent. També hem rebut aquest any algunes queixes que denuncien maltractaments físics produïts abans o durant la detenció.

Davant d'aquestes queixes, n'hem donat trasllat al Defensor del Poble quan les presumptes vulneracions de drets són atribuïdes a membres dels cossos adscrits al Ministeri de l'Interior, tot i que n'he fet algun comentari a la delegada del Govern a Catalunya. Quan la queixa afecta els Mossos d'Esquadra o la Policia Local, actuem directament demanant un informe sobre l'objecte de la queixa al Departament de Governació o a l'alcalde corresponent.

El resultat de les sol·licituds d'informació als organismes competents per tal de clarificar els fets denunciats continua essent poc conclouent, tot i que he de dir que no crec que hi hagi una voluntat obstruccionista per part dels comandaments de les forces de seguretat. Un cop més, doncs, hem de constatar la dificultat per resoldre objectivament aquestes queixes, ja que sempre ens trobem amb dues versions contradictòries dels fets, i, no havent-hi altres proves, la presumpció d'innocència obliga a pressuposar la regularitat de l'actuació de la policia.

En tot cas, no tenim dubte que cal potenciar les accions preventives, i, entre aquestes, especialment la formació dels membres dels cossos policials, tant en el procés selectiu com en la vessant de formació continuada, en el respecte als drets dels ciutadans. Ens plau constatar que l'Escola de Policia de Catalunya està treballant amb insistència en aquests àmbits.

Pel que fa al procés de desplegament i substitució de les forces de policia a Catalunya, valorem positivament els diferents convenis de cooperació i coordinació en matèria de seguretat pública i policia que signen el Departament de Governació i els ajuntaments on els Mossos d'Esquadra ja estan desplegats.

Per últim, i en aquest apartat, he de fer també una referència als dipòsits municipals de detinguts. L'any 1991, el meu antecessor, el síndic Rahola, va presentar al Parlament un estudi monogràfic sobre la situació d'aquestes instal·lacions. En l'Informe anual que vaig presentar fa un parell d'anys, corresponent al 95, vaig anunciar la voluntat de tornar a visitar tots els dipòsits. Així ho hem fet durant els anys 95, 96 i 97, tot elaborant un report de cada visita, que s'ha incorporat en els informes anuals. És per això que enguany podem fer i hem fet una valoració general, que tot seguit els resumeixo.

En general, cap dipòsit reuneix les condicions per fer possible el compliment de la pena d'arrest de cap de setmana; només ho fa el centre de detenció de Manresa, de manera que cal acudir a les dependències habilitades

amb aquesta finalitat en alguns dels centres penitenciaris que sí que les compleixen. En algun cas, les condicions d'habitabilitat són tan precàries –i no només estem pensant en un arrest de cap de setmana, sinó senzillament en una detenció a disposició judicial–, que hem hagut de recomanar el seu tancament immediat –casos com el de Sant Feliu de Guíxols i el de la Bisbal, tancament que no ens consta que s'hagi efectuat.

A set anys vista del primer Informe del Síndic sobre aquesta qüestió, penso que cal solucionar d'una vegada una situació d'infraestructures inadequades i, en alguns casos, de vulneració del dret dels detinguts, en romandre en unes instal·lacions que atempten contra la dignitat.

A vegades els ciutadans es pregunten què fa el Síndic i què pot fer. En ocasions, els creadors d'opinió diuen la seva: alguns manifesten que és una figura decorativa, d'altres assenyalen els casos on la nostra intervenció és possible i és efectiva, malgrat no ser vinculants les nostres consideracions. En el cas que ens ocupa, dels dipòsits municipals de detinguts a disposició judicial, els he de dir que el Síndic el que podia fer ara era analitzar una situació i fer-ne el diagnòstic. Aquest ja està fet, podríem dir que reiterat; per tant, cal que els poders públics competents adoptin els determinis concrets.

Tema tributari. Senyores diputades i senyors diputats, per concloure amb els temes previstos en l'ordre del dia de la reunió d'avui, em referiré també ara a l'àmbit tributari.

Tal com els vaig comentar l'any passat, i en general, en les reclamacions relatives a la gestió tributària les administracions són força receptives a les nostres consideracions i revisen les seves actuacions irregulars. La nostra prioritat ara és que aquest canvi de criteri sigui més ràpid.

En les consideracions sectorialment més rellevants tenen una síntesi de les nostres valoracions arran de les actuacions efectuades amb els tributs. Els en comentaré tres.

L'obligació de l'Administració de retornar al contribuent un ingrés de dret públic que no era procedent exigir-l'hi, el que tècnicament s'anomena «devolució d'ingressos indeguts», s'acompleix en ocasions amb molta lentitud. Aquesta demora origina dos perjudicis: un perjudici a l'administrat, evident, i un altre a l'Administració, que es veu obligada a satisfer els corresponents interessos per la demora, en ocasions quanties més que considerables. En l'Informe en tenen alguns exemples.

En segon terme, he de recordar que l'experiència quotidiana ens mostra que la pràctica de les notificacions de contingut tributari continua presentant a vegades mancances que fan ineficaços certs procediments de gestió tributària, mancances que també ocasionen un doble perjudici: un perjudici al contribuent, que es veu en un estat d'indefensió ja que no arriba a tenir coneixement d'uns actes de naturalesa tributària que afecten el seu patrimoni, i també un perjudici a l'Administració, la qual, de resultes d'aquests vicis en el procediment notificador, es veu obligada a deixar sense efec-

te un procediment que és correcte pel que fa al dret d'exigir del ciutadà una contribució econòmica. Ens trobem en una situació similar a la que els he comentat uns moments abans en relació amb el procediment sancionador en matèria de trànsit.

Finalment, hem d'insistir en la necessitat d'extremar les prevencions a l'hora d'utilitzar el procediment de consensament per fer efectius els crèdits no satisfets pels contribuents voluntàriament, i també la necessitat de coordinar les actuacions de les diverses administracions que intervenen en la gestió d'una mateixa figura impositiva, com ara l'impost d'activitats econòmiques o l'impost de béns immobles.

Senyores diputades, senyors diputats, excusin la llargada de la meva intervenció; moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor síndic. En tot cas, atenent l'extensió del seu Informe, si els grups parlamentaris ho tenen a bé, podríem fer un recés de tres, quatre minuts, per preparar les seves preguntes... Cinc minuts.

Se suspèn la sessió per cinc minuts. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les onze del matí i cinc minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i cinc minuts.

El vicepresident

Es reprèn la sessió.

En primer terme, hauria de tindre la paraula el Grup Mixt, però per escrit em demanen excuses perquè, per problemes d'agenda dels seus membres, no poden assistir en aquesta Comissió. I, per tant, té la paraula en primer terme el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en el seu nom l'illustre diputat senyor Ridao, per un temps màxim de deu minuts.

Moltes gràcies.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, saludem un any més l'honorable síndic i els seus adjunts, així com la resta de l'equip que l'acompanya, al mateix temps que voldríem agrair també, en primer lloc, la seva exhaustiva exposició i el seu Informe, que és el resultat, òbviament, d'una tasca ingent desenvolupada tot aquest any.

Enguany, l'Informe, resseguint una mica el guió, la sistemàtica que ens van suggerir –que no és pas fàcil, eh?; intentaré cenyir-me una mica a aquest guió–, enguany l'Informe, quant a la sistemàtica, quant a la seva estructura, manté en essència, doncs, l'estructura de l'any anterior. Se'ns ofereix en primer lloc una àmplia tipologia de les queixes rebudes i classificades per matèries, que és una prova, una evidència, com diu el mateix Informe –i ho reitera–, com en altres anys anteriors, que les consideracions que fa el Síndic, que fa la institució en aquest Informe, tenen lògicament una base empírica, que és el que l'ha portat a fer un seguit d'actuacions en defensa dels drets i les llibertats de les persones. Es repeteix també l'apartat introduït l'any anterior, el de

«punts a destacar», a tall de resum de les queixes rebudes, les recomanacions i suggeriments formulats pel Síndic, i, per tant, com que constitueix una espècie de memòria sistematitzada, ens ha semblat molt útil –ja ens ho va semblar l'any passat–, i, per tant, doncs, ens sembla un encert haver tornat a reproduir aquest apartat.

L'única alteració d'enguany que pateix l'Informe consisteix en la reintroducció del llibre segon, la monografia, que, de fet, nosaltres, em sembla, i algun altre grup, l'any passat vam trobar a faltar, i em sembla un encert. I en aquest sentit cal felicitar el Síndic per la decisió, per la determinació d'haver tornar aquest any a incloure la monografia, i a més a més d'haver-la dedicat –i en tot cas ja en parlarem demà– a una qüestió tan important, de gran transcendència, com l'exclusió social.

De fet, si li haig de ser sincer, aquest any, i gairebé com mai, ens havíem format una idea bastant, bastant aproximada de les actuacions del Síndic, i a través dels mitjans de comunicació, bàsicament, que van donar difusió a l'Informe, fins i tot abans de la publicació d'aquest en el *Butlletí Oficial del Parlament*. I fins i tot li haig de reconèixer que ens ha ajudat molt en la tasca de preparar aquestes breus paraules i aquesta intervenció, perquè, doncs, amb quadres estadístics, amb dades, amb percentatges, i, fins i tot, destacant les actuacions més transcendents de la institució, doncs, és evident que ens ajuda molt a la nostra tasca com a parlamentaris.

De fet, no és ben bé això el que volem dir cada any quan reclamem de la Sindicatura, com a magistratura de persuasió que és, doncs, que adquireixi la projecció i la notorietat exteriors i la presència en els mitjans de comunicació que avui no té i que mereix. I, tot i entendre la profusió de notícies que en aquesta època, referides a la institució, coincidint amb la presentació de l'Informe, són reflectides als mitjans de comunicació, voldríem que aquesta profusió la tingués tot l'any, i que, a més, això fos compatible, si pot ser, a més a més, amb el dret dels diputats i les diputades a accedir a aquest Informe amb la màxima celeritat possible. I això, no per res, no és per un excés de zel per part nostra o per part meua en aquest cas, concretament, sinó perquè treu un cert relleu a aquesta Comissió i a l'activitat i la tasca que avui desenvolupen els diputats i diputades aquí presents, i segurament també a la importància o la significació que aquest acte d'aquesta Comissió té el dia d'avui.

I, parlant d'això, amb això arribo o això ens porta, o em porta, a parlar de les mesures organitzatives i de divulgació de la institució. Enguany..., el síndic s'hi ha referit, i l'Informe també, als desplaçaments fora de la seu, i ens ha anticipat una qüestió que, òbviament, en l'Informe no sortia reflectida, i és la presència, aquest mes passat, a la ciutat de Manresa. Nosaltres, precisament, abans de conèixer aquest fet ja li volíem preguntar, li volíem fer la primera qüestió relativa a què pensava fer a partir de l'any 98: si tornar a començar per les demarcacions de Girona, Lleida, etcètera, o si pensava abordar l'autèntica descentralització de la institució, que, més enllà d'una certa itinerància testimonial, any rere any hem anat plantejant, en la línia del que avui mateix

crec que amb molt d'encert vostè mateix ha fet, i és la de la possibilitat, sempre que els recursos siguin possibles o ho facin possible, d'obrir oficines, per la qual cosa ens sembla molt encertada la reflexió que ha fet i que ens ha traslladat, i en aquest Parlament, del qual depèn la institució, doncs, que cal definir on s'obren, és a dir, el mapa del conjunt del territori, quins costos això pot tenir... I en aquest sentit només li voldria fer avinent una aportació, i és la possibilitat –per què no?– d'establir convenis amb l'Administració local per aprofitar les dependències o l'estructura o equipaments que aquestes institucions tenen, i, per tant, doncs, crec que seria una mesura molt encertada si poguéssim començar un diàleg en aquest sentit, no?

Per tant, parlar de descentralització, per nosaltres, és un fet molt important, encara que el servei de consulta telefònica –crec que és veritat, i és un fet molt positiu– en aquests últims dos anys ha ajudat molt, i moltíssim, a aproximar la institució als ciutadans i ciutadanes. I, per tant, doncs, propugnem, conscients de les dificultats –ho repeteixo– i l'escassetat de recursos, i mentre no sigui possible l'efectiva descentralització, com cada any reiterem la necessitat d'abordar una adequada política o una millor política informativa, que a més –ho repeteixo– de la lògica profusió de notícies en aquesta època de la institució, doncs, la facin present durant tot l'any. I torno a fer algun suggeriment que en alguna ocasió he fet: per exemple, la possibilitat de fer articles d'opinió, la possibilitat de multiplicar les actuacions d'ofici en funció d'aquelles notícies que apareixen als mitjans de comunicació i que segurament suggestionen el conjunt de l'opinió pública i segurament mereixen també alguna opinió per part de la Sindicatura, o bé –per què no?– inaugurant alguns nous escenaris de col·laboració amb els mitjans de comunicació, com fan altres homòlegs seus, *ombudsmen* a tot el món, com és, per exemple, participar en alguns espais radiofònics o, fins i tot, en les televisions públiques i privades.

En l'apartat de l'estadística, la institució va tramitar l'any passat 3.845 expedients, és a dir, un increment d'un 14% respecte a l'any anterior, i això és motiu, òbviament, de satisfacció, i ratifica fins i tot, crec –com he dit abans–, l'encert de la posada en marxa del Servei d'Informació al Ciutadà, que equival al 50,9, és a dir, a gairebé el 51% dels expedients.

Tanmateix ens preocupa, i molt –i això és el que li voldria plantejar en aquest apartat–, el percentatge de l'1,4 –només un 1,4– de les actuacions d'ofici, que són, en nombres absoluts, 53 per a l'any 97, i creiem que en aquest apartat cal replantejar-se aquesta qüestió. Ens sembla, fins i tot, que aquesta dada pot ser, fins i tot, una mica maquillada, i li diré per què: sobretot perquè més de la meitat de les actuacions d'ofici responen o obeeixen a aquestes visites que de manera «rituària» –i a més és lògic i és normal que es facin– es fan en els dipòsits de detinguts, en els centres penitenciaris, en els centres de justícia juvenil, enguany, a partir de la intervenció de l'adjunt, del seu adjunt, i, per tant, hi trobem a faltar moltes més actuacions d'ofici que, com he dit abans, tinguin a veure amb aquelles activitats que són objecte segurament d'empara de la institució en qüestions com la infància, l'ensenyament, els serveis so-

cials, la sanitat, la seguretat ciutadana, la justícia, que diàriament reflecteixen els mitjans de comunicació.

I en aquest sentit una dada paradigmàtica, perquè en el seu Informe es destaca una actuació d'ofici que ens va semblar molt important, relativa a la qüestió de l'anorèxia i la bulímia, que l'hem trobada en l'Informe i ens ha semblat molt transcendent. És en aquesta direcció, crec, que s'ha d'anar i s'ha de continuar intervenint pel que fa a les actuacions d'ofici.

En aquest apartat, també, de l'estadística, és destacable el percentatge equivalent al 71% d'acceptació de les consideracions fetes pel Síndic, i això ens sembla absolutament fonamental.

Pel que fa a l'adjunt per a la defensa dels drets dels infants, que és una figura creada el maig de l'any passat amb l'objectiu de reforçar el treball en defensa dels drets dels infants, encara ens sembla que és aviat per avaluar la seva tasca i la incidència, fins i tot, o la repercussió en el conjunt del funcionament de la institució, però, com que la seva creació va anar paral·lela a l'aparició de nombrosos casos d'abusos i de violació de drets dels infants, valorem molt positivament l'elaboració de l'informe sobre la xarxa de pederàstia al Raval –i això ho volem dir, i que hi hagi constància d'aquest fet–, i, en un altre ordre de coses, també les visites d'ofici que es van fer a diversos centres de menors.

Pel que fa a la participació de la institució en la Comissió Catalana per al 50è Aniversari de la Declaració Universal de Drets Humans, diu l'Informe que amb aquest fet es trenca per una vegada –ni que sigui per una vegada– la norma o la convenció no escrita de no participar en cap tipus de comissions, plataformes o organitzacions. Val a dir, per una banda, que ens sembla positiu i que cal felicitar..., i desitjar que aquesta excepció no sigui única. Jo crec que existeixen causes tant o més justes que aquesta, que segurament són vehiculades a través d'algunes plataformes, de vegades, doncs, plurals i integradores, que segurament mereixerien que el síndic no declinés la invitació a participar-hi en moltes d'altres ocasions.

Entrant ja –i amb això acabo– en la secció d'administració general... He esgotat el temps?

El vicepresident

Senyor Ridaó, porta deu minuts, més de deu minuts.

El Sr. Ridaó i Martín

Una breu pinzellada, i amb això acabo.

Pel que fa a la seguretat ciutadana, un altre any es denuncien les actituds –i ho deia, i el cito literalment, el seu Informe– prepotents i les pràctiques abusives i maltractaments d'alguns membres dels cossos de seguretat actuants a Catalunya, sobretot pel que fa a les identificacions i les detencions, però no concreta quins cossos en l'Informe. Creiem que l'any que ve seria important de fer un desglossament, perquè, de la mateixa manera com en l'Informe queden perfectament identificats ajuntaments –l'Administració local, per tant–, l'Estat, la Generalitat, ens sembla important que aquí hi hagi una delimitació i que puguem conèixer,

encara que sigui aproximativament, perquè tampoc no vol dir que sigui, doncs, una dada absolutament certa, però ens semblaria indicatiu, almenys, que l'any que ve es pogués identificar quins cossos són i quins no ho són.

Pel que fa al tema dels dipòsits municipals de detinguts, aquest any... –i és cert que l'Informe està fet ja fa algunes setmanes–, aquesta setmana mateix vam tenir accés a la sentència del Tribunal Superior que obliga la Generalitat, d'una vegada per totes, a pagar el manteniment i la manutenció d'aquests centres –és una qüestió que havíem reivindicat sempre–, però, juntament amb aquest fet, que segurament contribuirà a millorar la situació dels dipòsits municipals, també, com que el Síndic planteja repensar aquesta qüestió però no diu com, jo em permeto suggerir dos elements de debat o sobre la taula. L'un passa pel fet del mal ús que fan alguns operadors jurídics –jutges i fiscals sobretot– d'aquesta figura, que l'apliquen com una mesura alternativa a la presó per a delinqüents habituals i no primaris, però l'altre és també –ho repeteixo– aquella gasiveria que ha exhibit sovint la Generalitat a l'hora de no establir convenis amb l'Administració local, o no contribuir a les seves obligacions, no?

Pel que fa al tema de la immigració, estem molt d'acord, com altres anys, en la necessitat de modificar la Llei d'estrangeria, i, pel que fa a la possibilitat de vot a les eleccions municipals, jo aplaudeixo el coratge de la institució que així es pronuncia, obertament. I, per exemple, en aquesta cambra, en aquests moments hi ha una iniciativa, que està en una fase embrionària, per part d'alguns grups –i espero que ho siguin tots– en la línia de presentar una proposta de resolució per traslladar a les Corts Generals la possibilitat de reformar la Llei orgànica del règim electoral general i, si convé, també la mateixa Constitució en aquest apartat.

Pel que fa al procediment administratiu –i amb això ja acabo–, d'acord en la necessitat de millorar la informació al ciutadà sobre les actuacions de l'Administració pública; continua essent una assignatura pendent el fet que respongui els escrits, els recursos... L'element de..., el dèficit que hi ha en aquests moments sobre l'execució o la figura de l'execució subsidiària; i li'n poso un exemple que segurament mereixerà l'actuació d'ofici de la institució per a aquest any, i és el tema de les façanes. L'execució subsidiària de les obres de reparació, de manteniment de façanes, per exemple, a la ciutat de Barcelona, és un dèficit de l'Administració local i, segurament, també de la Generalitat; segur que en aquest terreny també s'hi podria pronunciar la institució. Com ho és també la resolució d'expedients de peticions d'ajudes a l'Administració, i en aquest sentit és cert que hi ha una resolució adoptada per aquest Parlament, la 319/V; segurament hauríem de posar més interès i atenció en aquest aspecte.

I, pel que fa al tema de les prestacions personals, jo crec que les consideracions pel que fa a l'objecció de consciència al servei militar estan bé, i genèricament hi estem d'acord i hi podem coincidir, però hi trobem a faltar una reflexió més general pel que fa a la reforma global del marc legal penal per a l'incompliment de les prestacions personals, sobretot per la subsistència de

les penes d'inhabilitació i per la probable penalització de l'objecció de conveniència. Jo crec que cal un pronunciament pel que fa a una reforma que segurament incorpora algun element d'una certa hipocresia, pel que fa, sobretot, a la professionalització de l'exèrcit. Creiem que l'allau de joves, més de dos milions, que a tot l'Estat s'hauran d'incorporar en els pròxims anys al servei militar, quan les necessitats estan xifrades en poc més de tres-cents mil efectius, planteja una alternativa necessària, que és avançar el calendari de la professionalització. I, en definitiva, també ens sembla inadmissible el fet de recórrer actualment, com es fa, al dret penal per tal d'imposar les escorrialles d'un model que actualment està fent fallida.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, senyor Ridaó. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria començar la meua intervenció amb un agraïment sincer a la presència del síndic, de l'equip que l'acompanya, i a l'Informe. Coincidim plenament en els objectius que vostè expressa dient: «Pretenem col·laborar en la tasca del Parlament i dels seus membres tant en l'exercici de la potestat legislativa com en l'impuls i control de l'acció de govern.» Pensem que l'Informe, realment, facilita la nostra feina, perquè fa de pont amb la ciutadania i ens fa veure aquells temes de major sensibilitat social que no troben resposta adequada o satisfactòria.

Ara, uns apunts generals sobre l'Informe d'enguany i el treball de la institució del Síndic.

Ens felicitem de la recuperació –diguem-ne així– del llibre segon, perquè igualment que el Grup d'Esquerra, nosaltres també vam ser dels que vam demanar la recuperació d'aquest llibre segon.

També ens felicitem de la incorporació activa de l'adjunt al Síndic de Greuges per a la defensa dels drets dels infants –va ser a partir del mes de maig; ara comentàvem, aquí a fora, que aviat se'n podrà celebrar un aniversari–, doncs, ens n'alegrem i, a més, veiem el fruit de la seva tasca –tot i que el comentari específic el farem demà– i la trobem molt satisfactòria.

Hi ha un altre aspecte que també voldríem destacar, que és la continuïtat i el seguiment del treball, i que un exemple que nosaltres trobem paradigmàtic és el tema dels dipòsits de detinguts a Catalunya. El fet que això hagi començat amb una intervenció d'un estudi monogràfic que es va presentar l'any 91, les posteriors visites des del 95, i que avui, encara enguany, ens torni a presentar com s'ha seguit el procés de tot aquest treball, nosaltres pensem que això vol dir una bona manera de treballar i donar continuïtat a la feina. Per tant, també el volem felicitar per aquest aspecte.

Entenem que es confirma la utilitat del Servei d'Informació al Ciutadà, perquè agilita aquesta relació, la facilita i la fa propera. I també el fet que hi hagi un incre-

ment dels expedients, que hagi estat d'un 14%, nosaltres volem entendre que això significa que hi ha més coneixement de la institució –no pas que hi ha més problemes; esperem que no sigui això. Però hi ha un aspecte que no ens satisfà, i és que la disminució de les recomanacions ateses, d'un 76% l'any passat a un 71% enguany, doncs, és clar, pot semblar que d'un 71 a un 76 és satisfactori, però en temes de cabdal importància i que tenen tants filtres abans de ser elaborats com a recomanacions, doncs, ens sembla que no és satisfactori, com a mínim, eh?, nosaltres no l'hi trobem.

També destaquem com a positiu la descentralització, ni que sigui molt limitada, i l'entendem, entenem el que vostè deia, que segurament amb mitjans tècnics la presència física no està tan justificada, però nosaltres creiem que això ajuda a donar a conèixer..., i que dóna proximitat a la ciutadania, i que no es tracta d'una resposta tècnica, sinó d'una presència activa i d'un dels camins per donar a conèixer..., que ja en parlarem una miqueta més endavant.

També volem felicitar-lo, un any més, per la seva independència de criteri i el compromís que pren vostè en moltes de les seves actuacions.

Una reflexió molt general del balanç d'aquestes parts, d'aquests apartats que avui discutim, que en la sessió d'avui tractem..., nosaltres pensem que ja es pot fer una reflexió un xic preocupant. Pensem que la democràcia té com una de les eines fonamentals la garantia dels drets humans, l'equitat en la seva distribució; que també la participació i la informació, com a primer esgraó de la participació ciutadana, la transparència en allò que exerceix el poder públic i la cohesió social són parts indissolubles, inseparables d'aquesta democràcia, i precisament el seu Informe el que va assenyalant és que això no és dóna, és que l'Administració és gasiva, és incomplidora, justament, en aquests aspectes. Hi ha queixes sobre la informació, la dificultat d'accedir a la informació, des de centrals sindicals a persones individuals. Hi ha queixes al voltant del coneixement de criteris de selecció de l'Administració, i això és manca de transparència. Es delaten situacions d'indefensió dels més febles; l'apartat d'immigració és absolutament revelador, precisament els sectors més febles; o en sanitat, vostè hi fa un apartat específic, perquè realment mereix atenció específica, sigui en el cas de la immigració, del dret de vot, del control de fluxos o del tràfic... En qualsevol cas, nosaltres pensem –i coincidim amb vostè i amb el diputat que ens ha precedit– que el marc legal és absolutament negatiu, és pràcticament afavoridor..., no diré afavoridor, però consentidor de situacions com aquestes; no les impedeix, si més no, i en certa manera les afavoreix.

Un altre tema que nosaltres pensem que incideix en aquesta reflexió que fem és la manca de resposta de l'Administració; això crea indefensió en els ciutadans, i els retards en les tramitacions també crea indefensió en els ciutadans. Nosaltres pensem que en tots aquests temes hi ha dues coses fonamentals: una, la minusvaloració dels drets de les persones i, sobretot, que afecten els sectors més febles de la societat, i una altra, el desprestigi o la devaluació de l'acció pública, i ambdues coses ens semblen força preocupants.

Voldríem fer-li tres consideracions, tres consideracions-pregunta, per acabar la nostra intervenció, que recullen, una mica, en part, una reflexió que ve de la lectura de l'Informe, però també de la seva intervenció. Vostè fa allusió, en determinats moments, que no ha pogut intervenir més perquè no li pertoca, per dir-ho així, no forma part de les seves competències. I la pregunta o el plantejament, la reflexió, seria: el marc legal d'actuació de què vostè disposa ara, la Llei, és suficient?

Segona, pel que fa als mecanismes de difusió, que en moltes ocasions –sigui aquí a la Comissió, sigui en situacions de trobades més informals– hem detectat com a insuficients, continuen essent-ho? Per quina causa? És difícil l'accés, per exemple, a la televisió pública o als mitjans de difusió públics; això no té especial explicació. Per què no hi ha més presència en els mitjans públics? La premsa ja seria un altre capítol, però, en els mitjans públics, per què no hi ha més fàcil accés? Quins mecanismes creuen vostès que caldria implementar per tal de donar difusió i coneixement, coneixement de la institució, i difusió de l'acció que realitza?

I una altra qüestió: la limitació –que nosaltres també percebem com una certa limitació– de les actuacions d'ofici és resultat de la limitació dels recursos, o és un resultat que neix d'un criteri d'actuació determinat?

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. En nom del Grup Parlamentari Popular, honorable síndic, voldria felicitar, evidentment, la seva presència, i la presència del senyor Bartlett, del senyor Cots i, evidentment, doncs, de totes les assessores i assessors que avui l'acompanyen, no? Gràcies, el felicito per l'Informe, pel seu equip de treball, pel treball desenvolupat al llarg de tot l'any. Crec que res a dir del seu Informe, perquè el trobem correcte, i gràcies per l'exposició que vostè ens ha vingut a fer avui, complementària d'aquest extens Informe.

Fa una estona sentíem com un il·lustre diputat que m'ha precedit comentava la importància d'estar presents en els mitjans de comunicació per sensibilitzar cada cop més el bon treball que es fa des de la Sindicatura i, evidentment, poder captar també la sensibilitat, les queixes de la resta dels ciutadans. Però jo voldria dir que aquesta diputada que li parla fa uns quants anys, en el si del Ple, quan ens posicionàvem tots els grups parlamentaris, es va queixar de la manca de sensibilitat del Govern de la Generalitat, perquè no hi havia pràcticament..., no, no hi havia pràcticament: no hi havia ningú del Govern de la Generalitat present mentre els grups parlamentaris ens posicionàvem. Però és que avui, honorable conseller, a mi em fa pena com a diputada que, quan vostè ens feia la valoració de l'Informe complementari, fóssim tan pocs diputats; vol dir que la sensibilitat està ben lluny. I permeti'm que li digui amb

tota la sinceritat del món: si l'haguéssim hagut de votar, bé prou que hi hauríem sigut tots. Jo crec que aquest Informe no sols parla d'una qüestió per a un portaveu, sinó que vostès parlen de tants temes, tan importants, de l'Administració, que cadascun de nosaltres crec que en aquests moments hauríem de ser una mica més sincers i d'esforçar-nos cada cop més per ser presents, una vegada l'any, a la qual vostè té accés per llei, a la nostra cambra.

Dit això, honorable conseller, després de felicitar-lo, i també perquè nosaltres li demanàvem el llibre segon sobre el tema de l'exclusió social, jo li voldria fer una mica de valoració referent a l'estadística. Aquest augment, doncs, el considerem molt positiu; vol dir que el bon treball va reeixint a la nostra societat, però que, de la mateixa manera que reïx en positiu la nostra societat, reïx, malauradament, per tantes queixes, com molt bé vostè ens anava complementant, de l'Administració general, de la qual el nombre de queixes és el primer factor més important.

Vostè ens parla del percentatge d'acceptació de les consideracions del Síndic, que se situa a finals d'any en un 71%, i que jo me'n felicito, però que a la vegada vol dir que nosaltres hem d'estar molt atents a tantes i tantes queixes, ja que, si estem en un 71%, vol dir el nombre considerable d'aquestes.

El Servei d'Informació al Ciutadà crec que és un èxit; crec que el camí emprat és fantàstic, i que és evident que, cada cop més, s'ha d'aprofundir. Aquesta diputada que li parla coneix personalment aquesta temàtica, i amb molta discreció, quan molts problemes no els podem resoldre com a diputats, la veritat és que, doncs, aquells ciutadans que se'ns adrecen els indiquem que vinguin cap a vostès, sobre el tema que..., perquè puguin ser informats, perquè amb una senzilla, de vegades, informació i una bona informació queda resolt un tema. I d'això en tinc constància personal, i els en felicito.

El desplaçament fora de la seu. Aquest apropament cap a la Catalunya interior, a totes les comarques, aquest desplaçament a totes les ciutats –Barcelona, Lleida i Girona–, aquesta descentralització de Barcelona és bona; és bona perquè, si no, la gent es pensa que només es fan les coses des de Barcelona, i crec que això és molt positiu. Quan parlava vostè de Manresa, que li vaig fer el seu seguiment..., a mi em sembla que el nombre de queixes que vostè es va endur ja demostra la sensibilitat de la seva presència allà, però també la sensibilitat dels ciutadans envers vostè per tal de fer-li arribar les seves queixes.

El resum de l'Informe, quan vostè parla del fullletó divulgatiu, que vostè ja ens el va presentar l'any passat..., jo li voldria fer una pregunta: vostès els fan arribar als ajuntaments o als consells comarcals? Vull dir, tenen una suficient divulgació per tal que arribi a tots els ajuntaments i el puguin tenir quan reben les queixes del ciutadà, per poder-los-hi apropar? Crec que seria molt interessant. Crec que ho deuen fer, però aprofundir-ho encara més, no?

Demà, els meus companys, per qüestions temàtiques, aprofundiran, evidentment, en cada tema, però jo no

voldria oblidar que el felicito –ja ho han fet altres diputats que m'han precedit, però jo no voldria oblidar-ho– perquè, tot trencant una norma, i tenint en compte els cinquanta anys de la Declaració universal dels drets humans, vostès vulguin participar en les comissions i plataformes organitzatives. Crec que d'això ens n'hem de felicitar tots plegats, i la veritat és que això és positiu.

Quan vostè ja passa de les consideracions sectorials més remarcables, jo sí que vull –i si vostès creuen que no m'ho poden respondre, evidentment, doncs, ja ho faran demà–, voldria fer dues consideracions: una pel que fa a les polítiques de benestar social, i una altra sobre la qüestió de sanitat.

Vostès, de veritat que entre el llibre de l'exclusió social i quan en parlen determinadament en la secció de benestar social, ho fan exhaustiu, ens diuen exactament les mancances que hi ha. Però jo vull fer-li una pregunta i un suggeriment: faci'ns, honorable síndic, una valoració sincera, oberta –perquè vostè és una persona sincera, oberta i valenta–, faci'ns una valoració atrevida, real, actual i de futur de les polítiques de benestar social que porta a terme el Govern de la Generalitat. Vostè creu que no s'atempta, des d'aquestes mateixes polítiques, contra la dignitat de les persones grans, contra la dignitat de les persones desvalgudes de casa nostra, contra els disminuïts físics i psíquics? Perquè, és clar, diem que falta això, falta allò, però hi ha una resposta sincera? Jo, la veritat és que estic molt preocupada. No toca avui, però sí que li demano un posicionament clau, perquè d'aquest posicionament clau de vostè jo crec que ha de partir, fins i tot..., ara no podem portar-ho a terme, però al llarg de l'any sí; doncs, crec que cal fer un debat, potser monogràfic, sobre la política social a casa nostra.

I una vegada dit això –i sé que no em puc estendre–, quan vostè parla de la salut, de la salut pública, i ens parla de les mancances, i ens parla que, evidentment, s'ha avançat, però vostè ens parla de la població..., aquesta enquesta de salut de Catalunya que parla sobre el tema de la prevalença dels fumadors, d'un 30%, i ens parla del tabaquisme, vostè no fa referència als centres de deshabituació. Jo hi tinc un interès especial, perquè sembla ser que hi han llistes d'espera d'entre un i dos anys, i el 80% de les persones fumadores volen deixar de fumar, però es troben amb una tardança molt llarga en les llistes d'espera. I també crec que es fa necessària una desintoxicació, i aquesta desintoxicació forma part..., amb xiclets, amb pegats de nicotina..., i això val diners, però crec que cal, des de la seva institució, fer-ne una valoració, perquè de vegades el mateix Govern creu que no s'han d'atendre aquests tractaments, però en realitat, en un futur, aquests tractaments, en definitiva, representen o equivalen a un gran estalvi i una millora de la qualitat de la sanitat i de la mortalitat, com molt bé vostè comenta que comporta el tabaquisme.

Però, fixi-s'hi bé: vostè no ens parla de si ha rebut queixes sobre el primer factor de risc entre les dones, sobre els temes de càncer de mama, no ens en diu res, quan és un dels temes més importants. I jo voldria saber: s'han adreçat persones cap a vostè, fins i tot persones que estan dins de l'exclusió social, que no tenen diners

per poder-se comprar una pròtesi, que no tenen diners per poder comprar-se una pròtesi perquè fins al cap d'un any la Seguretat Social o l'ICS no els remet les trenta o les trenta-cinc mil pessetes? Com és que no se'n parla gens? Vostè és sensible envers aquests col·lectius; els col·lectius, associacions de dones han vingut a veure'l, a expressar-se, o vostè s'ha apropat cap a ells? A mi m'agradaria, doncs, poder saber si s'han rebut queixes i si vostè s'ha posat en contacte, des de la seva institució, amb les nombroses associacions o fundacions que treballen en aquest camp del càncer de pulmó, que cada vegada més és present en el món de la dona, i cada cop més és present en el món de la dona, sobre el tema del càncer de mama.

Jo crec que avui vostè no em podrà respondre, però sí que m'agradaria, demà, moltíssim que, amb els meus companys que més sectorialment li podran fer les preguntes, evidentment, tinguéssim una resposta clara. I el que sí que desitjaria és que vostè es pronunciés, tal com ha fet durant l'any en algunes qüestions puntuals de política social, de la mateixa Conselleria de Benestar Social, que vostè amb sinceritat ens digués exactament com veu el present i el futur. Es pensa en el factor temps de la dona, en el factor temps de les persones grans de cara al futur? Què farem? Quines polítiques es portaran a terme?

Moltes gràcies per tot, honorable síndic.

El vicepresident

Gràcies, senyora Montserrat. En tot cas, per informarla –no sé si hi era al principi de la sessió– que ja hi ha un grup que s'ha disculpat per escrit per la no-assistència. I, en tot cas, també, per respecte al síndic i als seus adjunts i als seus col·laboradors, dir-los que en aquest moment hi ha una comissió, la Comissió de Cultura, que està també tractant temes i que alguns diputats no es poden desdoblar, perquè han de participar en els debats de la Comissió de Cultura. Per informar-ne, només, el senyor síndic i els seus ajudants.

Bé, el següent a parlar és el Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula el senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Honorable síndic, agrair-los a vostè i al seu equip la seva presència aquí, el seu treball, els informes que ens han fet, i constatar que en aquest Informe, com a cosa positiva pel treball que vostès desenvolupen..., és que s'incrementa el nombre d'actuacions any rere any, i després una altra cosa que des del Grup Socialista també valorem positivament és la proporcionalitat que hi ha entre el nombre de casos i el territori, els habitants que hi ha en el territori, la qual cosa demostra que hi ha un funcionament correcte i equilibrat, segurament que insuficient, però equilibrat en el conjunt del país; això, per nosaltres, és molt important. També valorem positivament l'esforç que van fer ja des de l'any passat, crec, de descentralització de la seva institució, per tal de fer-la arribar d'una manera més propera als ciutadans i per l'efecte que produeix quan vostès es desplacen, ja que té un efecte mediàtic i té l'efecte de divulgació de la seva activitat.

Per tant, en aquest sentit jo penso que –i com correspon, i com ha de ser– vostès estan encaminant molt bé tot el que és aquesta institució, i sobretot el que sí que els voldríem dir des del Grup Socialista..., i entendran que farem un esforç per no repetir el que els il·lustres companys han dit abans o per repetir-ho al menys possible, perquè han fet molt bones intervencions, i en tot cas intentarem enfocar-ho des d'una perspectiva que potser no serà exactament igual que la dels companys. Però sí que ens fa reflexionar, perquè en veure el seu Informe, honorable síndic, ens adonem que segurament que moltes coses van bé en aquest país, però moltes coses encara no funcionen, i no funcionen, sobretot –sobretot, no dic «únicament»: sobretot–, per a aquells que menys tenen, per a aquells que menys possibilitats tenen, per als que han tingut menys fortuna, sigui des del naixement o a través de la vida, i que per diverses raons també tenen menys capacitat de pressió en els poders públics, en les institucions, per poder aconseguir allò que volen.

En tot cas, jo, sense fer una referència exhaustiva, però sí que, si m'ho permeten, faré unes comentaris de les reflexions que ens han provocat a nosaltres, segurament d'una manera més global del que les veiem en el dia a dia, i d'aquelles coses que ens fan adonar que les institucions, les administracions s'han d'anar esforçant cada dia més per donar resposta, com he dit, a aquelles persones, a aquelles entitats o aquelles persones que realment més ho necessiten.

Ens parlaven de seguretat ciutadana, i no hi entraré més perquè els companys ja n'han fet una valoració correcta, sobretot en el cas dels dipòsits. Només constatar que és molt fàcil traspasar o fer delegació de competències, però, si després no hi han els recursos, això no acaba de funcionar. I el cas dels dipòsits municipals n'és un exemple clar.

També feia referència al tema de les sancions de trànsit. Li he d'acceptar que és un tema complex, que les sancions tenen un mecanisme complicat i que, en el cas que no es facin bé, difícilment es poden portar a terme, o, en tot cas, no s'ajusten al dret que tenen els ciutadans que les sancions es portin d'una manera correcta. Aquesta és una batalla que tenen les administracions, i li he de dir que no és fàcil –que no és fàcil– i que tots plegats ens hem d'esforçar per anar-les millorant. Però li repeteixo que no és una situació fàcil per a les administracions, o sigui que vull deixar-ho ben clar.

Quant a la prepotència en algunes detencions i això, realment, són temes que els hem de combatre des de la prudència amb què s'han de fer sempre aquestes actuacions –i ja ha dit vostè que era prepotència en alguns casos–, però sí que és veritat que –i també ho hem detectat nosaltres, a través de la nostra activitat política amb altres institucions, amb ajuntaments per exemple– hi ha una certa tendència –i repeteixo que d'una minoria– a ser prepotents també amb aquells que és més fàcil. Jo visc en una ciutat, això ho pateixo cada dia: un immigrant, se'l pot pressionar molt en el carrer; en canvi, hi han altres col·lectius molt més durs, que provoquen situacions realment més complicades, i que no definiré aquí perquè no és el moment.

Ens parlen de l'habitatge, de les llistes d'espera, de la manca d'habitatges protegits; el sòl, que és car i que encareix els habitatges, i que la política de rehabilitació d'habitatges no és tan àgil com hauria de ser –no dic que no n'hi hagi, però no és tan àgil com hauria de ser.

Urbanisme, un aspecte en què, realment, a mi em sembla que han posat el dit a la llaga en una cosa: la conservació de les urbanitzacions. Quan es fan urbanitzacions, com saben tots vostès, es juguen molts i molts milions de pessetes, molts diners. D'una conservació ben feta o no ben feta, cedida després a la institució municipal, hi van molts cèntims, hi va segurament un enriquiment il·lícit, si no es fa bé, dels promotors.

Conjugar la llibertat d'empresa i el respecte al medi ambient, i equilibrar la descontaminació amb l'increment de costos: un altre aspecte que, realment, està al dia i que al Parlament és objecte de debat o de reflexions contínues.

Què passa amb la sanitat? L'aplicació de la reforma primària encara no està generalitzada, i ja és hora que hi estigui.

El compliment de l'Administració, dels acords, en les actuacions, quan hi ha expedients que van lents, o fins i tot amb la selecció de personal, com s'ha dit.

Quan parlen d'atur juvenil: un problema que ens preocupa moltíssim. La necessitat de fomentar l'autoocupació.

Emmarcar-ho d'una manera més general tot en el règim general de la Seguretat Social. I ja no diguem dels serveis socials, de la gent gran... I aquí en el llibre segon parlen de l'exclusió, però el problema de l'atenció a la gent gran..., que s'estan fent esforços, però que encara queden moltes mancances. Els minusvàlids, que s'hi estan fent esforços, però continuen encara necessitant accessibilitat en molts llocs. Els exclosos per diferents raons, que realment hi són, encara que des de l'Administració i amb els esforços que es fan de vegades dona la sensació que no hi són, però hi són, i que costa molt de treure'ls de la situació d'exclusió.

La interinitat dels professors; el problema que hem tingut amb els menjadors escolars; les places de zero a tres anys; l'incompliment dels alumnes, i que no està regulat com es poden solucionar aquests problemes; el retard en les construccions escolars...

Sobre els infants..., i tenen vostès l'adjunt, que està fent un gran treball, però..., no només els abusos aquells que són tan durs i que mediàticament tenen tanta incidència. Però tots vostès saben que quan un infant es troba amb una situació familiar, social, de l'entorn, que és agressiva, que és difícil, que és hostil, el marca profundament en la seva personalitat i el priva, d'entrada ja, i a través dels anys de la seva infància, de tenir un futur mitjanament raonable. I això són aspectes que s'han de combatre, que vostès els exposen aquí i que s'han de combatre.

Honorable síndic, no vull estendre'm massa en aquest tema, perquè quan ja ets al final de la intervenció s'han dit ja pràcticament totes les coses. En tot cas, sí que li

volia fer unes preguntes, que anirien en el sentit dels dos aspectes que he tocat: un, el dels més necessitats del treball de la seva institució o que més haurien d'exercir els serveis de la seva institució, i després el tema de la necessària divulgació del que és la institució Síndic de Greuges, que l'han tocat altres diputats també.

En el primer concepte li preguntaria si tenen detectades..., si de les queixes que reben tenen detectat el nivell socioeconòmic de la gent que les fa, o si realment això és un aspecte una mica complicat. I després, també, un altre aspecte que a nosaltres ens interessa saber –o com a mínim ens interessa plantejar-lo– és si saben quantes entitats..., si hi ha entitats ciutadanes o ONG, per exemple, que presenten queixes en nom de persones individuals, que elles individualment serien incapaces de fer-ho. Jo no sé si això és detectable, però, en tot cas, per nosaltres sí que és una via o un camí que veiem possibles perquè aquells per als quals realment els pot ser fins i tot complicat arribar a la institució Síndic poguessin arribar-hi.

Després, quant a la divulgació, tenim en aquests moments, en els moments que vivim, bàsicament dues formes de divulgar: una és la mediàtica –mitjans de comunicació–, i l'altra, la informàtica, via Internet. Els pregunto a veure, via Internet, quines previsions..., o com ho tenen vostès això. I, quant a mitjans de comunicació, que tots entenem –i aquí em sembla que hi ha hagut coincidència– que la institució hauria de sortir més sovint als mitjans de comunicació –aquí ja s'ha dit–, nosaltres, en tot cas, si vostès ho creguessin adient o convenient, no tindríem cap inconvenient a presentar al Parlament una proposició no de llei on de manera fixa, de manera periòdica, la institució pogués sortir als mitjans de comunicació –i deixi'm avançar en una cosa, i no sé si em passo–, fins i tot amb una línia directa amb els ciutadans. Per dues coses –per dues coses–: per, òbviament, més coneixement de la institució, i potser, des de la pedagogia que es podria fer, aquell percentatge que vostès tenen en les estadístiques de desestimacions perquè no venia massa a compte, potser fins i tot això també es podria rebaixar.

En tot cas, ho repeteixo, des del Grup Socialista, satisfacció pel seu treball; preocupació per aquelles coses que vostès d'una manera global ens han tornat a presentar; desig que es continuï en l'aspecte positiu i d'increment de la seva activitat i del seu coneixement i de la utilització dels ciutadans de la seva institució, i per acabar agrair-los a vostès el treball, la seva presència, i esperar i desitjar que continuï així.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Sans. En tot cas, per a coneixement del conjunt de la Comissió, fer menció que avui les dues darreres intervencions han tractat temes que demà podran ser tractats amb més profunditat.

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Moltes gràcies, senyor president. Abans d'entrar en l'Informe, permetin-me que en nom del nostre Grup Parlamentari agraim les paraules del president amb què expressava la seva voluntat de recuperació de la nostra companya Carme Vidal. Nosaltres ens hi sumem i esperem que realment sigui una realitat, i li farem arribar aquest desig.

Entrant ja en l'Informe, primer que res, com és lògic, vull agrair la presència del senyor síndic, de tot el seu equip, i també de l'Informe, que és un informe, com hem vist, com acostuma a ser cada any, complet, detallista, que jo crec que val la pena destacar l'esforç per la meticulositat per la presentació. Vostès fan..., i és molt clara, vull dir, primer exposen el fet, després diuen quines gestions es fan, l'anàlisi, diguem-ne, d'aquesta situació i, finalment, el resultat. Per tant, això a nosaltres ens ajuda molt, i crec que és important.

En la seva presentació, vostès diuen que..., és clar, en totes les queixes hi ha una base empírica; és a dir, vostès sustenten totes les seves aportacions en una base empírica. Senyor síndic, tots nosaltres, cada un té les seves dèries; jo també tinc les meves, i li volia... Hi ha un factor que jo crec que té el seu pes i que a mi m'agradaria que, com a mínim, el consideressin. És a dir, jo crec que és molt diferent si parlem, per exemple –com ha sortit a l'Informe–, d'una convocatòria d'un concurs intern per proveir la plaça vacant de director d'un museu..., que en aquest cas podem entendre que hi opten, per exemple, màxim, vuit, deu persones –no crec que n'hi hagin més que puguin optar a una plaça així. És clar, quan hi ha una queixa, és un 10% dels ciutadans que amb aquesta actuació estan descontents. En canvi, quan parlem del retard, per exemple, en la tramitació o el cobrament del que sigui –d'ajuts, de subvencions, del que sigui–, resulta que aquest percentatge baixa, perquè pot ser..., què pot ser: un 2%, un 3, o menys? I, segons el tema que tractéssim, no arribaria ni a l'1%. Per tant, jo crec que valdria la pena –almenys a mi m'ajudaria– de saber què és el que representa en el total de les actuacions que es porten a terme, perquè això ens donaria una miqueta la idea de com actuen les administracions.

En aquest sentit, jo també opino, igual com ha fet el diputat que m'ha precedit, que realment tenim un bon nivell d'actuació de la majoria de les institucions en el nostre país; el 71% a favor, diguem-ne..., que ha fet cas dels seus suggeriments així ho expressen. Però és que jo crec que aquest 71% –si no ho entenc malament– s'apujarà, com s'apuja cada any, perquè hi han moltes actuacions que no acaben a final d'any, sinó que després continuen; per tant, entenc que serà molt més elevat. I això crec que val la pena de remarcar-ho.

Vostès diuen en la presentació, també, de l'Informe, a part de donar una resposta més àgil i més eficaç o evitar les causes que generen aquelles queixes, diu una cosa que a mi m'interessa moltíssim, que és reforçar la tasca preventiva. Jo crec que ara és un bon moment per parlar de tasca preventiva, i crec que és un bon moment i que ho podem fer, precisament perquè ja hi ha la base, les administracions en general tenen una base sòlida,

una base prou consolidada com per dir: «Escolta, això ja ho fem, ja fem prou bé algunes coses, i després al que anem és a evitar que en el futur aquestes situacions s'incrementin.»

I en això em baso també en el seu Informe, perquè, si comencem a agafar..., en tots els departaments, en totes les institucions, veiem que, per exemple –i li'n faig un exemple només–, en sanitat, «cal seguir millorant l'educació sanitària, la rehabilitació, l'atenció», o bé «continuar vetllant pel control de la qualitat, l'equitat i l'eficiència», o bé «aprofundir en la intervenció per fomentar l'educació, la promoció d'hàbits i estils de vida saludables», o bé «posant èmfasi...» És a dir, són totes aquelles coses que el que fan és aprofundir en temes que, en general, vostès ja donen per bons, per vàlids. Per tant, jo crec que potenciar els serveis, i plantejat com vostès ho plantegen, ja ens dona aquesta base d'entendre que ara cal donar un pas més, i és el de la prevenció.

Hi han altres temàtiques, com és lògic, que jo crec que sí que val la pena remarcar-les, i totes van en aquest mateix sentit. Vostè diu, per exemple, parlant de consum, que s'ha de procurar que la normativa aplicable no sigui dispersa. I això és bo, i això és veritat, i moltes vegades es fa difícil als ciutadans de saber com han de fer les coses o amb què compten o quins drets tenen, precisament per la dispersió o perquè la informació se'ls dona parcial, en un departament o en un altre, o en una institució o en una altra. Per tant, crec que la coordinació entre els departaments, la coordinació entre les institucions és bona de cara al ciutadà.

Hi ha un altre fet que també vostè treu en l'apartat de consum, que és la cessió de dades de caràcter personal, i que cal anar molt amb compte. I és veritat. Això ens preocupa a tots. Sembla ser que ara està bastant controlat; l'any passat jo crec que n'hauríem parlat amb més temor, i aquest any podem parlar amb més tranquil·litat, perquè ja s'han posat unes normatives o uns condicionants que han fet les mateixes entitats o les mateixes empreses.

Això mateix, aquesta idea que les qüestions bàsiques estan, si més no, solucionades, ho veiem en serveis socials, quan diu: «millorar i augmentar els serveis, recursos i equipaments», o «mantenir...»

I hi ha una altra qüestió, que és que veig que últimament vostès diuen molt –almenys en aquest Informe surt molt sovintejat– de mantenir en el seu domicili o dins del seu entorn habitual les persones, tant si són persones grans, com si són persones que pateixen malalties, malalties cròniques, com si són... És a dir, crec que l'entorn és importantíssim i que això ajuda la persona a considerar que segueix fent la seva vida i segueix essent útil, i, per tant..., i l'únic que fem és que tingui els serveis adequats perquè no hagi de sortir de casa seva. Per tant, això també entra dintre d'aquesta tasca de prevenció, de mirar que les persones es quedin allà on han tingut o han passat la major part de la seva vida.

Hi ha un apartat que parla d'infància, que és l'agilitat dels procediments judicials i la celeritat, que és imprescindible i que pertot, sempre, i des de fa molts

anys –i jo diria que el síndic adjunt per als temes d'infància...–, no és d'ara, sinó de fa molts anys, que jo recordo que sempre dic que en els temes d'infància la celeritat és indispensable; una criatura té vuit anys o té sis anys, i, realment, si passa un any, és molt més temps que no pas per a una persona adulta. Per tant, jo crec que en això sí que valdria la pena que es fessin actuacions d'ofici i que, realment, s'avancés; que tothom tingués consciència que és un problema greu i que nosaltres no ho podem deixar com si no passés res.

També, una vegada més, es parla que l'Administració de l'Estat no fa tot allò que hauria de fer quant a normalització lingüística. Això, lamentablement, és una constant. Sembla que darrerament s'ha intentat també paliar en alguns aspectes, i espero que l'any que ve ja no hi hagi de ser, aquest apartat, eh? Jo crec que les coses..., el temps ajuda a canviar i ajuda a millorar, i, per tant, espero que aquest cas sigui també d'aquest estil.

Quant al Departament de Justícia diuen una cosa, que aquesta sí que no hem sabut encara ara com solucionar-la, que és la lentitud a resoldre els litigis i a executar-los. És un fet, és una realitat, i tots, des de la Sindicatura, des del Grup que dona suport al Govern i des d'aquesta cambra, haurem també d'intentar que es tiri endavant.

Hi ha un aspecte que també és comú, o sigui, que és reiteratiu en aquests informes, que és l'incompliment, en les sentències de separació o divorci, per part del cònjuge, diguem-ne, que està obligat al pagament de la prestació econòmica, de fer-lo efectiu. Aquest és un tema que no sé com el podem solucionar, que aquí tots sabem que hi ha una solució que es dona però que és bastant difícil d'aplicar, perquè no hi han els mitjans suficients, ni per part de l'Estat ni per part de la Generalitat, per fer-ho efectiu. Per tant, és un problema que tenim sobre la taula i que haurem de mirar com el solucionem.

Vostè també parla d'un altre problema, del greu problema de les dones maltractades. Aquest ha estat un tema que l'any passat ha sigut d'actualitat en tots els sentits; que totes les administracions han mirat de posar-hi el seu gra de sorra per veure com el solucionaven, i que crec que està en vies..., no de solució, perquè aquestes coses ja sap vostè que són molt difícils de solucionar, però, si més no, de posar-hi aquells mitjans perquè no siguin tan greus o perquè no siguin tan sovintejats.

Quant a l'apartat penitenciari, vostè en general diu que es constata una millora en tots els aspectes, però que encara falten nous centres, que s'haurien de fer, i que també és una constant, almenys en els últims anys.

Jo, com que penso que el temps passa, només voldria fer referència al llibre segon, el que és el de l'exclusió social, perquè també, d'una manera o altra, ve a parlar del problema que jo crec que en aquests moments, almenys a mi, em preocupa més, que és el de la prevenció. És a dir, en aquest llibre segon, quan parla de l'exclusió social, també parla de persones, de situacions en què una família que està en una situació normal de cop i volta perd la feina, sigui el cap de família, cas que sigui el pare o la mare, vull dir... –sobretot en el cas de dones separades això és molt més greu–, i que aleshora

res, en aquell moment, ja és com una espiral que no saps on acaba, perquè resulta que quan es perd la feina moltes vegades es perd al darrere la «vivenda». I en aquest sentit nosaltres hem de mirar que no s'arribi a l'exclusió; és a dir, s'hauria d'intentar per tots els mitjans de posar tots els mitjans perquè, en el moment que es detecta un cas d'aquest, es doni una solució perquè no arribi a l'exclusió. Jo crec que tots són temes que jo li agraeixo que vostè els planteji, perquè, si més no, ens obliguen a pensar; a pensar-hi i a buscar solucions. I això crec que ja és el que..., és la seva tasca i és el que nosaltres li agraiem majoritàriament.

Permetin-me només que destaquï, entre les col·laboracions amb altres *ombudsmen* a nivell d'Estat..., crec que són molt bones les conclusions, sobretot les que parlen del fenomen migratori, perquè és un problema que tenim sobre la taula i que no tenim tampoc solucionat. Crec que se l'ha de felicitar per la jornada que van fer dels *ombudsmen* de la Unió Europea aquí a Catalunya i per l'èxit que es va tenir; per, també, les peticions als defensors, no solament del poble europeu, sinó també d'altres de Sud-amèrica, i crec que tot això ajuda no solament que nosaltres tinguem un intercanvi..., vostès puguin tenir un intercanvi amb tots els *ombudsmen* a nivell, diguem-ne, d'Europa i a nivell mundial, sinó també perquè es parli del Síndic i que, per tant, se'l conegui més.

Moltes gràcies, i res més.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Bruguera. Perquè puguin preparar adequadament les respostes, donaríem un recés de quinze..., vint minuts. D'acord? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i cinc minuts i es reprèn a tres quarts d'una i dos minuts.

El vicepresident

Es reprèn la sessió.

Té la paraula l'illustre síndic, el senyor Anton Cañellas.

El síndic de Greuges

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intentaré contestar una mica totes les preguntes, que algunes vegades no són preguntes, sinó comentaris sobre l'actuació del Síndic i del nostre Informe, no?

En primer lloc, contestaria una mica a la senyora Carme Tolosana i al senyor Martí Sans sobre el tema d'organització de la institució; en aquest sentit, mecanismes de difusió, els mecanismes de difusió que tenim a la institució. Jo crec que hem intentat aquests anys fer tota una sèrie d'iniciatives; per exemple –com ja s'ha parlat– les sortides a fora de la institució o la presència, moltes vegades, en organitzacions no governamentals, hem participat moltes vegades en reunions de temes concrets que interessin la societat..., per tant, per donar a conèixer la implementació de la institució. Aquest és

un esforç en què no hi ha cap mena de dubte que necessitaríem bastant l'esforç de tots vostès. En un programa sobre el Parlament vam tenir la invitació, feta a través del president del Parlament, de participar en un programa de televisió, de TV3, doncs, hi vaig participar. Per tant, sempre que hi hagi aquesta voluntat, nosaltres estem molt oberts..., intentem, les vegades que ens ho demanen, participar, entrevistar-nos als mitjans de comunicació, hi estem oberts. Però no hi ha cap mena de dubte que moltes vegades, doncs, bé, com que a vegades les nostres resolucions són més aviat resolucions que diria que la majoria, com han vist, doncs, s'acaben bé i no hi ha un problema d'enfrontament dels ciutadans amb l'Administració, etcètera, moltes vegades això no ha estat notícia, i, per tant, doncs, algunes vegades no són recollides aquestes resolucions nostres pels mitjans de comunicació. Per tant, jo crec que hem de fer un esforç, i, per tant, els agrairíem tota la col·laboració que vostès ens fessin per poder conèixer més la institució.

Ens han parlat de la previsió d'Internet. Això ho estem preparant en aquest moment. Jo espero que, abans de finalitzar l'any 98, tindrem, doncs, ja aquesta possibilitat que puguem estar a Internet.

El que ens han dit de la proposició no de llei per tal que la institució pogués sortir directament, tingués una presència en els mitjans d'informació públics, doncs, nosaltres hi estariem d'acord. Algunes vegades ho hem demanat; algunes vegades, quan creïem que el tema podia interessar, doncs, ho hem demanat, però nosaltres, si tenim el recolzament del Parlament en aquest sentit, estem oberts a trobar aquests mitjans, no?

Hi ha un aspecte que m'ha semblat interessant i que el recollirem, que és el de si fem arribar el fulletó divulgatiu de la institució –això la senyora Montserrat també ens ho ha preguntat– als ajuntaments i als consells comarcals. Bé, aquest és un punt que nosaltres intentarem, tant el fulletó com donar informació de la institució, fer-ho arribar al màxim d'institucions. Nosaltres treballem més sobre les institucions, diguéssim, no institucionals, que no les institucions... Jo no sé si els consells comarcals i els ajuntaments voldran rebre els nostres fullets i els distribuïran o no els distribuïran. Aquest és un tema que jo, doncs, el tindrè en compte, ho estudiarem i ho plantejarem.

Jo els haig de, en aquest moment també, informar-los que..., clar, fem un informe de l'any 97, no parlem de les activitats futures, però també els haig informar que en aquest moment, conjuntament amb la Comissió Europea, estem pensant, estem preparant un vídeo sobre la institució, perquè això creïem que, per exemple, seria positiu que moltes d'aquestes televisions locals, que moltes vegades tenen pocs programes, si nosaltres preparem un vídeo per explicar el que fa la institució podria ser reproduït per moltes televisions locals de Catalunya, no? Per tant, estem fent un vídeo per explicar el funcionament de la institució i, al mateix temps, del Defensor del Poble de la Unió Europea. Això ens permet, doncs, que això que seria un cost per a nosaltres no possible –no tenim els recursos per fer-ho–, d'aquesta manera, si ho lliguem amb el Defensor del Poble europeu, podrem tenir un ajut de la Comissió.

El senyor Martí Sans ens preguntava si nosaltres, si havíem detectat el nivell socioeconòmic de la gent que ens presenten les queixes, no?, i si sabem quantes d'aquestes queixes arriben directament de les persones o bé, una mica, són induïdes per altres entitats. Bé, nosaltres, com saben, el formulisme que tenim a les queixes és tan senzill que nosaltres no demanem mai cap mena de..., ni l'edat, ni les persones..., no demanem res, perquè els sigui al més fàcil possible, que no sigui cap mena..., que quedin a la nostra institució informació o dades personals de la persona que planteja la queixa; per tant, és difícil que tinguem a la nostra..., quin nivell socioeconòmic de..., que ens presenten les queixes. Jo diria que la majoria, moltes queixes, i segons el tipus de queixes, ja es veu que són queixes de gent més necessitada o d'un nivell socioeconòmic no massa gran. Però, per altra banda, també tenim moltes queixes de gent que arriba a la institució i presenta una queixa perquè moltes vegades, en haver-hi el procediment jurisdiccional col·lapsat, moltes vegades intenten resoldre els problemes a través del Síndic, no? Per tant, també tenim queixes de, diguéssim, persones o entitats amb un nivell socioeconòmic més elevat.

Hi ha també una pregunta que ha estat reiterada, tant pel senyor Ridao, d'Esquerra Republicana, com per la senyora Tolosana, que és el nombre de les actuacions d'ofici; és a dir, si l'1,4% –ens ha calculat que teníem d'actuacions d'ofici–, si aquest percentatge era tan baix per una qüestió que nosaltres no tenim els recursos suficients. Jo li diria que en gran manera és així. És a dir, nosaltres hem de fer front a un volum de queixes que, com hem vist, han anat augmentant aquests darrers anys; aquestes queixes les hem de resoldre amb el mínim de temps possible, i això, doncs, amb el personal amb què comptem a la institució, és difícil iniciar noves actuacions. Han vist que hem intentat..., recordo que els primers anys estàvem en unes trenta, una trentena d'actuacions d'ofici; aquest any hem arribat..., ja passem de la cinquantena. Fixin-se que és una actuació cada setmana, si volem agafar un punt de referència. No és suficient. Moltes vegades és que també, doncs, és difícil, si no es plantegen persones i ens plantegen temes i no ens fan arribar les seves inquietuds, de vegades també nosaltres no tenim un coneixement... Tenim un seguiment de premsa bastant reduït, perquè no tenim els recursos; tenim, a la institució, estem subscriptes a la premsa més important, però moltes vegades se'ns poden escapar informacions. Per tant, jo sí que els diria que en aquest sentit farem un esforç, perquè aquesta és la voluntat. Suposo que hi haurà un augment important, com ja han assenyalat alguns de vostès, per exemple, en les actuacions d'ofici d'infants, perquè anteriorment aquest era un..., teníem menys recursos; en aquest moment tenim un adjunt i tenim uns assessors més; per tant, això ens permetrà, doncs, ampliar encara les actuacions d'ofici. I, en aquest cas d'infància, em penso..., vaja, estic segur que aquest any 98 veuran com hi ha hagut un augment important.

El que sí que els puc dir és que no és problema de criteris, és a dir, que no tenim un criteri de restricció d'iniciar actuacions d'ofici. El que passa és que nosaltres, amb les actuacions d'ofici, no volem envair altres terrenys que no ens pertanyen a nosaltres. Per tant, quan

hi ha situacions difícils que es produeixen en el país però que són més d'ordre jurisdiccional, i fins i tot d'ordre públic, etcètera, no hi intervenim, perquè nosaltres no hi podem fer res, no tenim capacitat d'investigació en aquests camps, no? Per tant, no hi ha un criteri; al contrari, nosaltres intentem, doncs, quan tenim una notícia que pot haver-hi alguna situació que pot ser injusta, no per a un grup molt important de ciutadans, sinó per a un sol ciutadà, nosaltres faríem l'actuació d'ofici si aquesta persona no té la capacitat ni coneix que existeix la institució.

Bé, nosaltres, vull dir, en moltes de les nostres actuacions –i en el nostre Informe surt–, nosaltres constatem molt del que ja fan les diverses administracions públiques, i, per tant, nosaltres creiem que ja hi ha un nivell de funcionament acceptable, però no hi ha cap mena de dubte que nosaltres hem de demanar encara una millor qualitat en aquests serveis, no? I, per tant, aquesta és la nostra voluntat: per una banda, reconèixer que hi ha hagut una millora en molts dels funcionaments dels serveis públics, però al mateix temps demanar encara més la possibilitat que hi hagi una qualitat encara millor en aquests serveis públics. Certament, encara hi han aspectes essencials que encara no estan del tot resolts, però si nosaltres ho assenyalem i en parlem, afortunadament, quan nosaltres ho plantegem, moltes vegades es comencen a afrontar aquests temes, i algunes vegades hi ha una gran satisfacció i s'arriben a millorar aquests serveis públics. Jo crec que el que hem de destacar és que hi ha una gran satisfacció, i en aquest sentit tenim aspectes molt limitats, que els serveis cívics i polítics..., és molt alt, i, per tant, no hem assenyalat grans dèficits en aquest camp.

També intentem, en la mesura de les nostres possibilitats, a l'Informe, distingir el que és potser un aspecte anecdòtic i poc important d'un aspecte més generalitzat. El que passa... O un aspecte excepcional. El que passa és que crec que nosaltres ja intentem reflectir-ho, i veiem exactament quin és l'abast de quan nosaltres assenyalem que pot haver-hi un dèficit, però a nosaltres el que ens interessa..., bé, el que creiem és que, només que hi hagi una persona que estigui en aquesta situació, nosaltres, si ho coneixem, hem d'assenyalar-ho, i hem de detectar-ho, i hem de fer arribar la nostra preocupació a l'Administració corresponent, no? En aquest sentit és que algunes vegades hi han aspectes que són molt amplis, que apleguen un sector important de població; altres vegades són aspectes o personals o d'un grup molt restringit de persones.

El senyor Ridao també, d'Esquerra Republicana, la senyora Carme Tolosana també, i d'altres n'han parlat també una mica, n'han fet alguns comentaris, en el tema dels desplaçaments o de la descentralització de la institució. Bé, em penso que amb el meu comentari –el senyor Ridao ja ho ha recollit– d'entrada ja plantejàvem aquest tema, no? Jo no sé si el que fem fins ara és suficient; jo diria, potser, possiblement no, que hauríem de trobar de ser més presents, i, per tant, doncs, jo estic..., vaja, estic molt a la disposició de tots vostès per parlar-ne i trobar a veure a quin tipus de nivell això ho podríem arribar a fer.

Hi han, ja tenim tres experiències d'altres *ombudsmen* autonòmics, de l'Estat, que és el del País Basc, l'Ararteko, que ha obert una oficina d'informació i recollida de queixes no solament a Vitòria, on hi ha la seu de la institució, sinó a Bilbao i a Sant Sebastià. Allà l'aspecte provincial és més consolidat, i això és més fàcil aquí. No sé si això seria suficient o no seria suficient; seria una cosa a parlar-ne amb tots vostès. També tenim el cas d'Andalusia, que és una comunitat autònoma molt extensa geogràficament, i, per tant, també es fan una mica les dues coses: hi han petites oficines a diverses províncies, i també hi ha un desplaçament molt continuat de l'oficina del Defensor del Poble andalús. I finalment, hi ha el cas de Canàries, que la seu de la institució està a l'illa de La Palma, que tenen oficines a quasi cada illa, a cada *cabildo*, que ells en diuen, i, per tant, hi ha un gran moviment d'illa en illa. Allà també el fet insular, com saben, és molt important i hi ha una certa voluntat de mantenir-se cada illa, i, per tant, existeix aquest desplaçament.

No cal dir que aquestes institucions de què he parlat compten amb uns mitjans i recursos econòmics que fan possible això, perquè això no es pot fer si no hi ha al mateix temps un suport material per poder-ho fer. Per tant, aquest és un tema que està bastant..., que potser en continuarem parlant, i recollir més informació. Si veiéssim que s'ha d'anar més enllà, jo estaria disposat a fer un primer balanç del que això representaria, amb unes propostes concretes, i passar-ho al Parlament, i si el Parlament hi fos sensible i es trobessin els recursos per fer una cosa o una altra, doncs, en parlariem. Però pensin que joestic en això; ja fa dos anys que ho vaig assenyalar, que a través de l'Informe deia que hi havia unes comarques de Catalunya que hi havien molt pocs ciutadans que s'adreçaven al Síndic, i això va ser la inquietud meua de poder fer arribar a aquestes comarques..., que tinguessin coneixement del Síndic, la institució del Síndic.

També s'han fet unes consideracions –potser més que unes preguntes, unes consideracions–, que la diputada senyora Tolosana, la senyora Montserrat i també d'altres plantejaven que potser el nivell d'acceptació no era..., nosaltres assenyallàvem que era el 71%, i que, com que nosaltres fem un seguiment de les queixes –ja ho diem a l'Informe, però ara ho voldria subratllar de nou–, pensin que quan una administració ha acceptat el nostre suggeriment, la nostra petició de donar modificació a la decisió que havia pres anteriorment, nosaltres fem un seguiment de si verdaderament aquesta modificació s'ajusta al que nosaltres havíem demanat. I al mateix temps demanem també al ciutadà, si és una queixa que venia d'un ciutadà o d'un grup de ciutadans, si els ciutadans també estan satisfets amb la modificació que ha introduït en aquella decisió l'Administració corresponent. Per tant, vol dir que el grau de satisfacció, quan es tanca l'Informe, aquest any, és del 71%; avui ja, el 7 de maig, estem ja..., fa dos dies estàvem ja al 74%, i possiblement a final de l'any –com veuran, a l'Informe reflectim el que va passar el 96–, a final del 97, les resolucions que estan acceptades per les diverses administracions arriben i passen..., arriben a prop del 85%. Per tant, encara hauríem de poder anar més enllà.

Bé, nosaltres intenem –com saben, aquesta no és una institució vinculant– persuadir les administracions. Moltes vegades, en alguna d'aquestes queixes..., per exemple, aquest matí n'assenyalava una, que era el tema d'aquell personal, que finalment s'ha aconseguit aquest any. És a dir, nosaltres anem insistint, de vegades any darrere any, perquè en una petició que hàgim fet, si veiem que continuen arribant queixes, continuarem insistint perquè es resolgui aquell tema.

Per tant, jo diria que..., potser encara no estic satisfet del nivell d'acceptació, però jo diria que, vaja, és molt ampli, i això, almenys quan jo en parlo i quan a vegades faig alguna intervenció pública i explico la institució, que faig molts desplaçaments arreu de Catalunya per explicar la institució, home, sempre dic que aquestes institucions existeixen als països on hi ha un règim democràtic avançat i volen unes administracions al més eficaces i al més democràtiques possibles. I, per tant, com més acceptació hi hagi, encara reforça més aquesta idea, però em sembla que en aquest cas, aquí a Catalunya, jo crec que tenim un nivell d'acceptació que reflecteix el que és una realitat: que tenim un sistema plenament democràtic i unes institucions que surten d'aquesta voluntat democràtica, i són institucions plenament democràtiques.

Bé, aquest seria el comentari que els faria. Vull dir, nosaltres continuarem insistint i continuarem persuadint, no? Pensin que, és clar, nosaltres –sempre ho diem–, els nostres informes, les nostres resolucions, és una mica una radiografia del país, som els radiòlegs del país. Després són vostès i el Govern els que han de resoldre; nosaltres els assenyalem el que passa al país. Nosaltres, algunes vegades, ens atrevim a fer, a insinuar camins, però, definitivament, qui pren la decisió d'acceptar la nostra decisió és l'Administració corresponent. I penso que –i això ha de quedar molt clar, i jo ho repeteixo contínuament–, quan una administració accepta una resolució o un suggeriment que li fem, el que es posa la medalla que aquell problema està resolt no és el Síndic: és l'Administració corresponent, que accepta aquella petició que li ha fet un ciutadà o un grup de ciutadans. I és en aquest sentit que jo sempre explico a les administracions que han de veure que nosaltres els ajudem a apropar més aquestes administracions a la societat.

Aquesta potser ha estat una mica més una pregunta que em demanava el senyor Ridao: quina opinió em mereixia l'objecció de consciència i la tipificació penal de l'objecció de consciència. Semblaria que aquesta previsió legislativa es correspondria amb el tipus penal que es descriu a l'article 528 de l'actual Codi penal, el qual diu així: «Cuando hubiera constancia de que la objeción de conciencia se haya alegado falsamente, las conductas descritas en el artículo anterior se castigarán con las penas del artículo 604, en su mitad superior.» Certament, crec que és un precepte de difícil aplicació, per la dificultat d'aprovar la realització efectiva de l'esmentat tipus penal. Per tant, la meua opinió és que no s'hauria de mantenir aquesta tipificació.

Bé, jo en la meua introducció ja he parlat sobre la possibilitat d'avançar en el camí del dret de vot dels immigrants, que el senyor Ridao i altres n'han parlat aquest

dematí. Jo, a més del que ja diem a l'Informe i que aquest matí he assenyalat, proposaríem també que aquesta qüestió s'estudiï. Penso que hem de tenir en compte l'autoritzada opinió dels ajuntaments de molts municipis que són decididament favorables a això i, per tant, s'han manifestat ja a favor d'aquest dret. D'altra banda, em permeto també recordar-los a vostès, senyores diputades i senyors diputats, que el Consell d'Europa va aprovar l'any 1992 la Convenció sobre la participació d'estrangers a la vida pública a nivell local, i l'article 6 d'aquesta Convenció reconeix el dret de sufragi a les eleccions locals, actiu i passiu, o almenys el primer, a tots els residents estrangers amb més de cinc anys, o amb menys, en el moment de les eleccions; a més, també cal tenir en compte que no hi intervé el principi de reciprocitat. Tanmateix, aquest conveni no ha estat ni signat ni ratificat per Espanya, ja que, com hem dit a l'Informe, el reconeixement d'aquest dret exigiria una nova reforma de la Constitució. Aquest és un tema a treballar, a mobilitzar l'opinió pública, perquè això es vagi acceptant.

La senyora Bruguera ha fet referència, ha fet unes consideracions sobre l'èxit de les Jornades del mes d'octubre dels *ombudsmen* regionals i amb el Defensor del Poble europeu. Jo, donant peu al comentari que ha fet la senyora Bruguera, voldria significar-los que aquest jo crec que va ser un encert de la institució, de promoure aquesta reunió. Pensen que vam ser –ho reflectim en l'Informe– trenta-cinc institucions. La iniciativa surt d'una institució catalana, del Síndic de Greuges. Per tant, és un reconeixement de la iniciativa, en aquest moment, d'un procés de voluntat de reconeixement dels governs i de les autoritats regionals, autonòmiques o nacionals dins dels estats. Per tant, jo crec que aquest és un camí important, i en certa manera jo em sento una mica responsable de la continuïtat d'aquestes reunions. La primera va ser a Barcelona. En la institució tenim grans testimonis de felicitació tant per la idea de la mateixa convocatòria, de com es van realitzar les Jornades, com també de les conclusions. Hi ha una voluntat de continuar aquestes reunions, i en aquest sentit penso properament desplaçar-me a Bèlgica perquè siguin els *ombudsmen* flamencs que convoquin la propera reunió, perquè em sento una mica responsable de la continuïtat; o sigui, hi estic una mica a sobre... És clar, jo no puc tornar a convocar aquestes reunions, i llavors passo una mica la iniciativa a un altre *ombudsman*. A Barcelona hi havia bastant un criteri que fos, doncs, Flandes que fes aquesta convocatòria, i, per tant, m'hi desplaçaré properament per parlar amb l'*ombudsman* de Flandes i el való, i també, al mateix temps, doncs, amb el Defensor del Poble europeu, per a la seva col·laboració en la propera reunió dels *ombudsmen* regionals.

El senyor Ridao també, al seu inici, també ha fet unes reflexions o uns comentaris sobre la informació que apareix en els mitjans de comunicació abans que l'Informe del Síndic sigui publicat pel Parlament. Jo estic d'acord –sempre ho he pensat– en la prioritat del coneixement de l'Informe als senyors diputats i les senyores diputades. Per mi, l'Informe el faig per al Parlament. No cal dir que l'Informe després depassa el marc del Parlament i es dona a conèixer, per tant, a una mica tota la població; però verdaderament l'Informe el faig al

Parlament i, per tant, als senyors diputats i les senyores diputades. Els primers anys va ser molt estricte; fa dos anys va haver-hi una filtració. Aquestes filtracions algunes vegades només afavoreixen un mitjà de comunicació en concret o un altre; això, doncs, crea problemes. I aquest any, quan se'm va demanar pel president del Parlament que fes arribar l'Informe, com que hi havia hagut aquestes filtracions, em va demanar que, a més de l'Informe que presentava al president del Parlament, es fessin unes còpies a tots els grups parlamentaris; és a dir que en el mateix moment que entrego la còpia, un informe al president del Parlament, també tots els grups parlamentaris tenen l'Informe, no?

La veritat és que –i demano disculpes en aquest sentit...–, amb els pocs mitjans que tenim, és clar, el vam dipositar per..., no ho vam poder fer..., amb disquets per a tots els grups parlamentaris, però no vam poder fer una fotocòpia de tot l'Informe, perquè, com que és mecanografiat, doncs, són uns volums molt grans, no?, i llavors, per a cada un dels grups –eren vuit grups–, doncs, verdaderament, sí, això no ho vam enviar, diguéssim, mecanografiat als grups parlamentaris. L'any que ve intentarem fer-ho d'aquesta manera, i, bé, jo també, aquestes filtracions, jo no sé com es poden eliminar. Si em diuen alguna manera de poder-les eliminar, jo no donaria cap mena d'informació fins que no estigués publicat, diguéssim, en el *Bulletí*. Però, verdaderament, és que..., i llavors pensin que jo, algunes vegades, si dono alguna informació en aquest sentit, és perquè reflecteixi millor i exactament el que nosaltres diem, i no, moltes vegades, informacions que no són tan exactes, no? Per tant, és en aquest sentit. Però, vaja, jo estic també a la disposició de vostès, i faré el que em diguin, eh? Per tant, jo no tinc cap mena de voluntat de donar més informació als mitjans de comunicació abans que donar-la a conèixer als diputats.

Com a comentari que ha fet la senyora Tolosana, també, em preguntava si jo crec que el marc legal que tenim necessitaria potser una actualització per poder, doncs, atendre o poder intervenir en més aspectes. Possiblement, possiblement sí. Hi han aspectes en què jo diria que podríem haver avançat més; per exemple, en el tema de justícia, no en el tema jurisdiccional, sinó en el tema d'oficina de justícia, les oficines de justícia. Aquí tenim una bona col·laboració –ja demà, quan parlarem de justícia, ja els ho explicaré– amb el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ens facilita moltes d'aquestes coses, però aquí tenim un dèficit, perquè, verdaderament, en el moment de fer tant la Llei del Defensor del Poble com dels comissionats parlamentaris autonòmics, no tenim la supervisió de l'Administració pública de Justícia. Per tant, aquí hi ha una manca.

Que no siguem més executius..., jo els haig de dir que moltes vegades l'actuació de la nostra institució, que és, com els deia, una magistratura de persuasió, de vegades això és més efectiu que no que fóssim executiu; és a dir, tenim una major... Pensen que moltes vegades, en les resolucions que fem, intentem veure exactament en quins aspectes, sense sortir-nos de la llei, doncs, podem donar o podem demanar a l'Administració que actui d'una manera diferent de la que havia actuat fins aquell

moment per defensar el dret d'un ciutadà. Tenim molta més llibertat que no si estiguéssim sotmesos, doncs, a uns criteris més tancats, no? Per tant, jo diria que..., això. I llavors el que hi ha és una mica el tema que no podem intervenir, doncs, és clar, en aspectes en què ja intervenen els sectors privats; nosaltres en això no podem intervenir. El que passa és que, amb els exemples que els posava jo d'aquestes famílies que, algunes vegades, fent un gran esforç, compren un habitatge, i després hi ha una hipoteca i se'ls..., això, pensin que nosaltres..., jo he fet, he tingut ja reunions, per exemple, amb el degà del Col·legi de Notaris, i tinc el compromís per part d'ells que en el moment que van a casa del notari, doncs, el notari els preguntí a les persones que fan això si verdaderament abans ho han consultat amb el registre, que no hi hagi cap mena d'hipoteca o de dificultat per poder ocupar allò que han comprat i que creuen, la gent, fent un gran esforç, creuen que han comprat correctament, no? En aquest sentit, jo crec que aquí ara hauria d'haver-hi una major implicació d'altres institucions. Però, vull dir, en aquest sentit, doncs, la veritat és que jo crec que en la cosa privada és difícil que nosaltres puguem intervenir.

Bé, jo diria que quasi tots vostès han parlat dels mitjans de comunicació i quins són els, diguéssim, contactes que tenim i la relació que teníem amb ells. Jo diria que els contactes són bons. Com els deia abans, el que passa és que moltes vegades les nostres resolucions no són cridaneres, no són unes resolucions que són efectives i resolen els problemes. Nosaltres tenim, per mantenir sempre la prioritat als diputats i diputades d'aquest Parlament, nosaltres, generalment, algunes vegades, quan és una queixa o actuació d'ofici que afecta un col·lectiu més ampli de persones, de vegades sí que donem notícies als mitjans abans de presentar l'Informe, perquè creiem que allò pot solucionar molts temes, no? Però, fora d'aquesta comunicació que de vegades fem –i els donem algunes vegades exactament el que nosaltres creiem més essencial de la nostra resolució–, doncs, l'activitat normal que tenim de la institució, moltes vegades, doncs, és clar, no en donem compte als mitjans de comunicació. Nosaltres el que sí que –i ho he dit abans i ara ho torno a reiterar–, moltes vegades, som convidats a programes en què podem parlar, podem explicar el que és la institució i, en aquest sentit, doncs, donar a conèixer més la institució, tant en programes de televisió com radiofònics –sobretot les ràdios són molt sensibles a la presència de la institució del Síndic–, i, per tant, en la mesura del possible, doncs, sempre, si ens ho demanen, algunes vegades, si creiem..., també fem una gestió per poder tenir un espai, encara que sigui limitat, en alguna ràdio. Seria bo que els mitjans de comunicació públics fossin més sensibles a l'actuació del Síndic. Bé, en això, hi han unes bones relacions. La manera, doncs, és veure de quina manera això ho fem més eficaç.

També se'ns... –i abans, quan he parlat del tema dels insubmisos, no n'havia fet referència–, que són les penes d'inhabilitació per als insubmisos, no? Bé, nosaltres en això hem estat treballant, no solament com a Síndic de Greuges, sinó també en les reunions que tenim de coordinació amb els altres *ombudsmen* de les comunitats autònomes de l'Estat i amb el mateix Defensor del

Poble, no? En aquest sentit, nosaltres, no solament el Síndic, sinó tots els comissionats parlamentaris, hem estat treballant en aquest sentit, i verdaderament, quan algú va qualificar que l'article 604 del Codi penal és com una mort civil, nosaltres, en certa manera, compartim aquesta idea, i hem fet tota una sèrie de..., vaja, n'hem parlat, eh? I, per tant, si em permeten, llegiré la resolució que vam fer a l'última..., a la reunió que vam parlar d'això, que va ser l'octubre de 1995, tots els comissionats parlamentaris, més el Defensor del Poble. I dèiem, sobre aquest punt, exactament això: «Los defensores manifestamos nuestra preocupación por la respuesta legal que se da en la actualidad a aquellas personas que se niegan a efectuar el servicio militar o la prestación social sustitutoria. Los defensores pensamos que el valor de la corresponsabilidad en la construcción de la sociedad que un servicio social ejemplifica no se ve favorecido por la criminalización de los que lo niegan. En consecuencia, abogamos por la adopción de aquellas medidas que estimulen su libre cumplimiento. En este sentido, los defensores del Pueblo sugerimos que debería emprenderse el estudio para desarrollar las previsiones del artículo 30.3 de la Constitución, sobre el servicio civil, y configurar la prestación social como una medida alternativa, en lugar de sustitutoria, al servicio militar. Mientras tanto, entendemos que el incumplimiento de la prestación militar o social sustitutoria no debe conllevar pena de prisión, y la sanción que dicha conducta merezca debe ser proporcionada a la lesión que supone para los intereses generales.» Aquesta era la..., vaja, el pensament i l'actitud que compartíem, no solament el Síndic de Greuges, sinó tots els altres comissionats parlamentaris i el Defensor del Poble.

També, tant la senyora Montserrat, com el senyor Sans, la senyora Bruguera, ens han plantejat bastantes qüestions que, amb l'ordre del dia en què havíem quedat amb el president de la Comissió, pertoquen demà. Per tant, si em permeten, recullo ja totes les peticions que feien, i demà, en la intervenció que farem, ja recollirem també aquests suggeriments o preguntes que em feien. Per tant, per ajustar-nos a l'ordre del dia que havia fixat el president, si els sembla, això els ho contestaré, amb molt de gust, demà.

I per demà els voldria, abans d'acabar –si em permet el senyor president–..., vostès ja han rebut una petita carteta meua, perquè demà els grups parlamentaris i la Mesa, quan acabéssim la reunió, poguéssim estar junts a l'hora de dinar. Jo l'he enviat als portaveus; alguns dels portaveus demà no hi són, però això no és a la persona, al portaveu, sinó al grup parlamentari. Per tant, a mi m'agradaria que es poguessin substituir i hi poguessin estar representats tots els grups parlamentaris. Això ens permetrà també, en aquests temes que estan encara oberts i dels quals hem de parlar, poder avançar i aproximar posicions entre nosaltres.

I per endavant, president i Mesa, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies per la seva paciència i per la seva presència.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor síndic.

En tot cas, per recordar que demà tractarem les seccions que corresponen a ordenació del territori, sanitat, consum, treball i pensions, serveis socials, infants, ensenyament i cultura, justícia, queixes privades, i també el llibre segon, dedicat a l'exclusió social, que és a partir de la pàgina 21831. En tot cas, tenint en compte que demà toquen aquestes temes, si algun grup vol fer ús de la paraula, establim un temps prudencial, i si no hi ha cap grup... Hi ha algun grup que vol demanar la paraula per repreguntar o vol fer alguna reflexió? (*Pausa.*) Hi ha un grup. Hi ha algú més? (*Pausa.*) No?

Senyor Martí Sans, del Grup Parlamentari Socialista, té dos minuts i mig, com a màxim.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. Només –i en demano disculpes– és per un oblit que havia fet en els meus

apunts, i era que volia reconèixer el treball ben fet que havia fet vostè des de la Sindicatura en el tema de la Llei d'usos lingüístics.

Res més; moltes gràcies.

El vicepresident

Si el senyor síndic vol fer alguna reflexió al voltant d'això... Si no, suspendriem la sessió fins demà a les deu del matí.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.